

B
BIBLIOTECA POLIROM

Alessandro Baricco

Fără sânge

POLIROM

BIBLIOTECA
ALEPH

Alessandro Baricco

Fără sânge

Traducere de Adrian Popescu
POLIROM
2004

UNU

Notă

Faptele și personajele despre care este vorba în această povestire sunt imaginare și nu se referă la o realitate anume. Alegerea frecventă a numelor spaniole este un fapt pur muzical și nu trebuie să sugereze vreo legătură temporală sau geografică a întâmplărilor.

La țară, vechea fermă de la Mato Rujo zăcea oarbă, sculptată în negru în lumina serii. Unica pată în profilul deșert al câmpiei.

Cei patru bărbați sosiră într-un Mercedes vechi. Drumul era desfundat și uscat – drum sărac de țară. Din fermă, Manuel Roca-i văzu.

Se apropie de fereastră. Întâi văzu coloana de praf înălțându-se peste porumbul de pe margine. Apoi auzi zgomotul motorului. Nimeni nu mai avea mașină, prin părțile acelea. Manuel Roca știa. Zări Mercedesul cum se micșorează în depărtare și cum apoi dispăre în spatele unui pâlc de stejari. După care nu se mai uită.

Se-ntoarse la masă și își așeză mâna pe creștetul fiicei sale. Ridică-te, îi spuse. Luă o cheie din buzunar, o puse pe masă și-i făcu un semn cu capul fiului său. Imediat, rosti fiul. Erau copii, doi copii.

La răspântia torentului, vechiul Mercedes ocoli drumul care ducea la fermă și continuă spre Alvarez, prefăcându-se că se îndepărtează. Cei patru bărbați călătoreau în tăcere. Cel de la volan avea un soi de uniformă pe el. Celălalt bărbat așezat în față avea o haină de culoarea smântânii. Călcată. Fuma o țigară franțuzească. Încetinește, zise.

Manuel Roca auzi zgomotul îndepărtându-se spre Alvarez. Pe cine cred ei că prostesc?, se gândi. Își observă fiul reintrând în încăpere cu o pușcă în mână și c-o alta sub braț. Pune-le aici, i se adresă. Apoi se întoarse spre fiică-sa. Vino, Nina. Nu-ți fie frică. Vino aici.

Bărbatul elegant stinse țigara pe bordul Mercedesului apoi îi zise șoferului să oprească. Bine, rosti. Și fă să tacă iadul ăsta. Se auzi scrâșnetul frânei de mână, ca un lanț lăsat să cadă într-un puț. După, mai nimic. Câmpia părea înghițită de o liniște fără leac.

Era mai bine să fi mers direct la el, spuse unul din cei doi așezați în spate. Acum va avea timp să ne scape. Ținea un pistol în mână. Era doar un băiat. Îl chema Tito.

Nu va scăpa, îi răspunse bărbatul elegant. Îi atârna ouăle prea greu ca să scape. Să mergem.

Manuel Roca mută coșurile pline cu fructe, se aplecă, ridică apoi chepengul ascuns al unei pivnițe și aruncă o privire înăuntru. Era ceva mai mult decât o gaură mare săpată în pământ. Părea vizuina unui animal.

— Ascultă-mă, Nina. Acum va veni lume, și nu vreau să te vadă. Trebuie să te ascunzi aici înăuntru, lucrul cel mai bun e să te ascunzi aici înăuntru și să aștepti să plece. M-ai înțeles?

— Da.

— Trebuie doar să stai liniștită, aici, dedesubt.

— ...

— Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să ieși, nu trebuie să te miști, trebuie doar să stai liniștită și să aștepti.

— ...

— Totul va fi bine.

— Da.

— Ascultă-mă. S-ar putea ca eu să plec cu domnii aceia. Tu să nu ieși până nu vine după tine fratele tău, ai priceput? Sau până când nu vei auzi că nu mai e nimeni și s-a terminat totul.

— Da.

— Trebuie să aștepti să nu mai fie nimeni.

— ...

— Să nu-ți fie teamă, Nina, nu poate să ți se întâmple nimic. Bine?

— Da.

— Dă-mi un pupic.

Fetița-și puse buzele pe fruntea tatălui. Tatăl îi trecu o mână prin păr.

— Va fi totul bine, Nina.

După, rămase acolo, ca și cum se cerea spus, sau făcut, încă un lucru.

— Nu asta am vrut.

Spuse.

— Amintește-ți mereu că nu asta era ceea ce voiam.

Copila căută instinctiv în ochii tatălui ceva care s-o ajute să înțeleagă. Nu văzu nimic. Tatăl se aplecă spre ea și-o sărută pe buze.

— Acum du-te, Nina. Hai, coboară acolo, dedesubt.

Copila se lăsă să cadă în ascunzătoare. Pământul era tare, și uscat. Se întinse pe spate.

— Așteaptă, ține asta.

Tatăl îi aduse o pătură. Ea o desfăcu pe pământ, apoi se întinse iar.

Auzi cum tatăl îi spune ceva, după care văzu chepengul pivniței că se coboară. Închise ochii, și îi redeschise. Prin scândurile podelei se filtrau lame de lumină. Auzi vocea tatălui care continua să-i vorbească. Auzi zgomotul coșurilor târâte pe podea. Se făcu apoi mai întuneric, dedesubt, acolo. Tatăl o întrebă ceva. Ea răspunse. Era întinsă pe o coastă. Își îndoise picioarele, și stătea acolo, ghemuită, ca și cum ar fi fost în patul ei, și nu ar fi avut altceva de făcut decât să adoarmă, și să viseze. Îl mai auzi pe tatăl său spunându-i ceva, cu blândețe, aplecat deasupra podelei. Apoi auzi o împușcătură, și zgomotul unui geam care se spărgea într-o mie de cioburi.

— ROCA!... VINO AFARĂ, ROCA... NU FACE PROSTII ȘI VINO AFARĂ.

Manuel Roca-și privi fiul. Se târî spre el, atent să nu fie descoperit. Se întinse pentru a lua pușca de pe masă.

— Du-te de-aici, Dumnezeule. Fugi și ascunde-te în grămada de lemne. Nu ieși, nu face zgomot, nu mișca nimic. Ia pușca în spate și s-o ai încărcată.

Copilul îl fixa fără să se miște.

— Mișcă-te. Fă ce ți-am zis.

Dar copilul făcu un pas spre el. Nina auzi o grindină de lovituri distrugând casa, deasupra ei. Pulbere și cioburi care alunecau pe jos din crăpăturile podelei. Nu se mișcă. Auzi o voce care de afară striga.

— HAI, ROCA. TREBUIE SĂ VENIM SĂ TE PRINDEM?... ȚIE-ȚI SPUN, ROCA. TREBUIE SĂ VIN SĂ TE PRIND?

Copilul rămăsese în picioare, descoperit. Luase pușca, dar o ținea coborâtă. O făcea să se legene, strângând-o în mână.

— Du-te – îi spuse tatăl său – m-ai auzit?, șterge-o de-aici.

Copilul se apropie de el. Se gândea să îngenuncheze la pământ ca să fie îmbrățișat de tată. Cam așa ceva își închipuia.

Tatăl îndreptă pușca spre el. I se adresă cu voce joasă, dar nemiloasă.

— Du-te, sau te omor eu.

Nina auzi iar vocea aceea.

— ULTIMUL AVERTISMENT, ROCA.

O rafală răbufni prin casă, înainte și înapoi, ca un pendul, părea că nu se mai termină niciodată, înainte și înapoi ca lumina unui far, pe bitumul mării negre, răbdător.

Nina închise ochii. Se piti în pătură, se ghemui și mai mult, ridicându-și genunchii, spre piept.

Îi plăcea să stea așa. Simțea țărâna, jilavă, sub șold, ocrotind-o – ea nu o putea trăda. Și își simțea propriul trup adunat, răsucit ca o cochilie – asta-i plăcea –, era carapace și animal, adăpost sieși, era totul, era pentru ea însăși totul, nimeni nu i-ar fi putut face rău, cât timp ar fi rămas în poziția aceea – redeschise ochii, și se gândi Nu te mișca, fii fericită.

Manuel Roca-și văzu băiatul dispărând în spatele ușii. Apoi se săltă cât să arunce o privire afară pe fereastră. Merge, se gândi. Se mută la altă fereastră, se ridică, ochi rapid și trase.

Bărbatul cu haină de culoarea smântânii înjură și se aruncă la pământ. Uită-te la corcitura asta, zise.

Scoase capul. Uită-te la curva asta. Auzi alte două împușcături venind dinspre fermă. Apoi auzi vocea lui Manuel Roca

— DU-TE-N MĂ-TA, SALINAS.

Bărbatul cu haina de culoarea smântânii scuipe pe jos. Du-te tu, bastardule. Aruncă o privire în dreapta și-l văzu pe el Gurre rânjind, lungit în spatele unei grămezi de lemne. Îi făcu semn să tragă. El Gurre continua să rânjească. Ținea mica mitralieră cu dreapta, și cu stânga se căuta prin buzunarul de la vestă după o țigară. Nu părea grăbit. Era mic și slab, pe cap purta o pălărie murdară și în picioare bocanci de munte, enormi. Îl privi pe Salinas. Găsi țigara. Și-o puse între buze. Toți îi spuneau el Gurre. Se ridică, și începu să tragă.

Nina auzi rafala nimicind casa, deasupra ei. Apoi liniște. Și imediat după aceea o altă rafală, mai lungă. Își ținea ochii deschiși. Privea la crăpăturile podelei. Privea lumina, și praful care venea de acolo. Uneori vedea o umbră trecând, și acela era tatăl ei.

Salinas se târî lângă el Gurre, în spatele grămezii de lemne.

— Cât timp îi trebuie lui Tito, să intre?

El Gurre ridică din umeri. Continua să rânjească. Salinas aruncă o privire spre fermă.

— Noi de-aici nu vom intra niciodată, ori o face el, ori suntem în rahat.

El Gurre-și aprinse țigara. Apoi spuse că băiatul e deștept și-ar putea s-o facă. Zise că știa să se târască precum un șarpe și că avea nevoie de încredere din partea lor.

După, spuse: Acum să facem noi un pic de gălăgie.

Manuel Roca-l văzu pe el Gurre răsărind din dosul stivei de lemne și se trânti la pământ. Rafala veni la țanc, prelungă. Trebuie să mă car de aici, se gândi. Muniția. Întâi muniția, apoi să mă târăsc până la bucătărie și de-aici direct spre câmp. Or fi postat vreunul și în spatele casei? El Gurre nu-i prost, or fi pus pe cineva și acolo. Dar nu trag din partea aia. Dacă ar fi fost, ar fi tras. Poate cel care comandă nu-i el Gurre. Poate-i lașul de Salinas. Dacă-i Salinas, reușesc. Nu pricepe nimic, Salinas. Stai la birou, Salinas, e singurul lucru pe care știi să-l faci. Te bag în mă-ta. Prima dată muniția.

El Gurre trăgea.

Muniția. Și banii. Măcar de-aș reuși să-mi duc și banii. Trebuie să scap rapid, iată ce trebuie să fac. Ce căcănar. Acum trebuie s-o ușchesc de aici, numai dacă ăla încetează un moment, unde-au găsit o mitralieră, au o mașină și-o mitralieră. Mai mult decât mulțumiri, Salinas

Muniția. Banii, acum.

El Gurre trăgea.

Nina auzea ferestrele fărâmițându-se sub tirul mitralierei. Apoi fante de tăcere între o rafală și alta.

În liniște, umbra tatălui ei târându-se de la un geam la altul. Cu o mână își aranjă fusta. Părea un meșteșugar concentrat să-și finizeze lucrarea. Ghemuită pe o parte, înlătură imperfecțiunile una câte una. Își aliniea picioarele până-și simți gamba perfect suprapuse, cele două coapse ușor unite, genunchii ca două cești în suspensie, una peste alta, gleznelor separate de un gol. Verifică din nou simetria pantofilor, împerecheați ca într-o vitrină, dar de aceeași mărime, ai fi zis *tolăniți*, de oboseală.

Îi plăcea acea ordine. Dacă ești o scoică, ordinea e importantă. Dacă ești cochilie și animal, totul trebuie să fie perfect. Exactitatea te va salva.

Auzi cum se stinge șuieratul unei rafale foarte lungi. Apoi imediat vocea unui băiat.

— Lasă pușca aia, Roca.

Manuel Roca-și întoarse capul. Îl zări pe Tito, în picioare, la câțiva metri de el. Îl ținea cu un pistol.

— Nu te mișca și aruncă pușca aia.

De afară se porni o altă rafală. Dar băiatul nu se clinti, rămase acolo, în picioare, cu pistolul ațintit. Sub ploaia de împușcături, cei doi rămaseră imobili, fixându-se ca un unic animal care încetase să mai respire. Manuel Roca, pe jumătate culcat la pământ, se uită fix în ochii băiatului, care stătea în picioare, expus gloanțelor. Încercă să înțeleagă dacă era un băiat sau un soldat, dacă era pentru a mia oară sau pentru prima dată, dacă era un creier, lipit de pistol, sau numai orbirea unui instinct. Văzu țeava pistolului tremurând aproape imperceptibil, ca și cum ar fi schițat o mică mazăgălitură în aer.

— Calmează-te, băiete, zise.

Încet, își așează pușca pe jos. Cu un șut o făcu să alunece spre mijlocul camerei.

— Totu-i în ordine, băiete, spuse.

Tito nu înceta să-l fixeze.

— Stai cuminte, Roca. Și nu te mișca.

Ajunse la urechile lor altă rafală. El Gurre lucra cu metodă. Băiatul așteptă să se termine, fără să-și coboare nici pistolul, nici privirea. Când reveni liniștea, aruncă o privire înspre fereastră.

— SALINAS! L-AM PRINS. ÎNCETEAZĂ. L-AM PRINS.

Și după un moment: — SUNT TITO. L-AM PRINS.

— Ai reușit, mă puță, rosti Salinas.

El Gurre încercă un soi de surâs, fără să se întoarcă. Observa țeava mitralierei ca și cum ar fi crestat-o el, în ceasurile goale, dintr-o ramură de frasin.

Tito îl căută în lumina ferestrei.

Lent, Manuel Roca se ridică atât cât să-și sprijine spinarea de zid. Se gândea la pistolul care-i apăsa șoldul, strecurat în pantaloni. Încercă să-și amintească dacă era încărcat. Îl atinse cu o mână. Băiatul nu băgă nimic de seamă.

Să mergem, zise Salinas. Înconjură grămada de lemne și se duseră ață spre fermă. Salinas mergea ușor aplecat, cum văzuse că se face în filme. Era ridicol asemenea tuturor bărbaților care se luptă: fără să-și dea seama. Tocmai traversau bătătura când auziră, dinăuntru, un foc de pistol.

El Gurre porni în goană, ajunsese în fața porții fermei, o deschise cu o lovitură de picior.

Cu o lovitură de picior spărsese ușa grajdului, în urmă cu trei ani, apoi pătrunsese și o văzuse pe nevastă-sa spânzurată de tavan, și pe cele două fiice cu capetele rase la zero, cu coapsele murdare de sânge.

Deschise ușa cu un șut, intră și-l văzu pe Tito, în picioare, cu pistolul ațintit spre un colț al încăperii.

— A trebuit s-o fac. Are un pistol, zise băiatul.

El Gurre se uită în colț. Roca zăcea întins pe spate. Sângera la un braț.

— Cred că are un pistol, spuse din nou băiatul. Ascuns undeva, adăugă.

El Gurre se apropie de Manuel Roca

Privi rana de la braț. Apoi îl privi pe bărbat în față.

— Salut, Roca, spuse.

Își propti un pantof pe brațul rănit al lui Roca, și începu să-l strivească. Roca urlă de durere și se răsuci. Pistolul alunecă afară din pantaloni. El Gurre se aplecă să-l culeagă.

— Ești descurcăreț, băiete, spuse. Tito dădu din cap. Își dădu seama că mai avea încă brațul întins în față și pistolul în pumn, ațintit asupra lui Roca. Îl lăsă jos. Își simți cele două degete relaxându-se pe patul pistolului. Îl dorea toată mâna, ca și cum ar fi dat cu pumnii într-un zid. Calmează-te, se gândi.

Nina-și aminti cântecul acela care începea cu: Numără norii, vremea va veni. Apoi se spunea ceva despre un vultur. Și se termina cu șirul tuturor numerelor, în ordine, de la unu la zece. Dar ea putea și să numere până la o sută, sau până la o mie. Numărase o dată până la două sute patruzeci și trei. Se gândi că s-ar fi ridicat acum de aici și s-ar fi dus să vadă cine erau bărbații aceia, și ce voiau. Ar fi cântat tot cântecul, apoi s-ar fi sculat. Dacă n-ar fi reușit să deschidă chepengul, ar fi strigat, și tatăl ei ar fi venit s-o ia. Totuși rămase așa, lungită pe o parte, cu genunchii strânși la piept, pantofii puși unul peste altul, în echilibru, cu obrazul simțind răcoarea pământului prin lâna aspră a păturii. Se puse pe cântat, cu un firicel de voce. Numără norii, vremea va veni.

— Ne întâlnim din nou, doctore, spuse Salinas.

Manuel Roca îl privi fără să vorbească. Își ținea o cârpă apăsată pe rană. Îl obligaseră să șadă în mijlocul camerei, pe o ladă de lemn

El Gurre-i stătea în spate, într-o parte, strângând în mână mitraliera. Pe băiat îl puseseră la ușă: verifica să nu vină nimeni, de-afară, și din când în când se întorcea, și privea ce se întâmplă în încăpere. El, Salinas, se plimba înainte și înapoi. Cu o țigară aprinsă între degete. Franțuzească.

— M-ai făcut să pierd mult timp, știi? îi spuse.

Manuel Roca își înălță fața spre el.

— Ești nebun, Salinas.

— Trei sute de kilometri pentru a veni să te scot din vizuina de-aici. E o groază de drum.

— Spune-mi ce vrei și du-te.

— Ce vreau?

— Ce vrei, Salinas?

Salinas râse.

— Pe tine te vreau, doctore

— Ești nebun. Războiul s-a terminat.

— Ce-ai spus?

— Războiul s-a sfârșit.

Salinas se aplecă spre Manuel

Roca.

— Învingătorul decide când se termină un război.

Manuel Roca scutură din cap.

— Citești prea multe romane, Salinas. Războiul e terminat și gata, vrei să pricepi?

— Nu al tău. Nu al meu, doctore. Atunci Manuel Roca se puse pe urlat că nu trebuiau să-l atingă, că vor sfârși cu toții la închisoare, că vor fi prinși și își vor petrece restul vieții putrezind în temniță. Urlă la băiat dacă i-ar plăcea ideea să îmbătrânească în spatele gratiilor, numărând orele și dând pompe vreunui scârbos de asasin. Băiatul îl privi fără să-i răspundă. Atunci Manuel Roca-i urlă că era un imbecil, că-l păcăleau, că-i futeau viața. Dar băiatul nu zise nimic.

Salinas râdea. Se uita la el Gurre și râdea. Avea aerul că se distrează. La sfârșit redeveni serios, se postă în fața lui Manuel Roca și-i spuse să tacă, să tacă odată. Strecură o mână în interiorul vestonului și scoase un pistol. Apoi îi spuse lui Roca că nu trebuie să-și facă griji pentru ei, pentru că nimeni nu va afla niciodată nimic.

— Tu vei dispărea în neant, și despre asta nu se va mai vorbi. Prietenii tăi te-au abandonat, Roca. Iar ai mei sunt foarte ocupați. Ucigându-te, le facem tuturor o mare plăcere. Ești futut, doctore.

— Sunteți nebuni.

— Ce zici?

— Sunteți nebuni

— Mai spune-o, doctore. Îmi place să te aud vorbind despre nebuni.

— Du-te-n pizda mă-tii, Salinas. Salinas declanșă închizătorul pistolului.

— Acum ascultă-mă, doctore. Știi de câte ori am tras, eu, în patru ani de război? De două ori. Nu-mi place să trag, nu-mi plac armele, nu am vrut niciodată să le port, nu mă distrez ucigând, m-am luptat în războiul meu așezat la un birou, Salinas Șobolanul, îți amintești?, așa-mi spuneau prietenii tăi, le-am tras-o; unul câte unul, descifram mesajul lor în cod și-i lipeam pe spionii mei de căcănarii ăia, ei mă disprețuiau și eu le-o trăgeam, a mers așa patru ani, dar adevăru-i că eu am tras doar de două ori, o dată noaptea, am tras în întuneric împotriva nimănui, altă dată a fost în ultima zi de război, am tras în fratele meu

ascultă-mă bine, am intrat în spitalul ăla înainte să fi sosit armata, voiam să intrăm noi ca să vă omorâm pe toți, dar nu v-am găsit, ați fugit, e-adevărat? ați mirosit situația, v-ați scos cămășile de zbiri și v-ați cărat, lăsând totul acolo, așa cum era, pături peste tot, până și pe coridoare, bolnavi pretutindeni, dar eu îmi aduc aminte bine, nu se auzea un plâns, niciun zgomot, nimic, asta nu voi uita niciodată, era o tăcere absolută, în toate nopțile vieții mele voi continua s-o aud, o tăcere absolută, erau prietenii noștri, acolo în pături, și noi eram gata să-i eliberăm, eram gata să-i salvăm, dar când am ajuns ne-au primit în tăcere, și asta pentru că nu mai aveau nici măcar puterea de a se lamenta și, pentru a spune tot adevărul, nu mai aveau voința de a fi vii, nu voiau să fie salvați, ăsta-i adevărul, i-ați adus până acolo

Încât voiau doar să moară, cât mai repede posibil, nu voiau să fie salvați, voiau să fie uciși

I-am găsit pe frate-meu într-un pat în mijlocul celorlalți, jos, în capelă, m-a privit ca și cum aș fi fost un miraj îndepărtat, am încercat să-i vorbesc dar el nu-mi răspundea, nu pricepeam dacă mă recunoștea, m-am aplecat deasupra lui, l-am rugat să-mi răspundă, i-am cerut să-mi spună ceva, el avea ochii ferecați, respirația foarte lentă, ceva care semăna cu o lungă agonie, eram aplecat deasupra lui, când i-am auzit vocea spunându-mi Te rog, extrem de încet, cu o sforțare supraomenească, o voce care părea să vină din iad, nu avea nimic de-a face cu vocea lui, frate-meu avea o voce răsunătoare, când vorbea părea că râde, dar vocea de-atunci era cu totul altceva, spuse lent Te rog și doar după puțin spuse iar Ucide-mă, ochii nu aveau expresie, nimic, erau ca ochii altcuiva, corpul-i era nemișcat, era numai respirația foarte lentă, care urca și cobora

eu îi spuneam că l-aș duce de acolo, că era totul terminat și acum mă ocup eu, de el, dar el părea readâncit în infernul lui, se întorsese de unde venise, spusese ceea ce voise să spună, apoi se întorsese în coșmarul lui, ce puteam să fac?, mă gândeam cum să fac să-l duc de-acolo, mă uitam în jur să caut un ajutor, voiam să-l duc de-acolo, de asta eram sigur, și totuși nu reușeam să mă mișc, nu reușeam să mă mai mișc, nu știu câtă vreme a trecut, ceea ce-mi amintesc e că la un moment dat m-am întors și la câțiva metri de mine l-am văzut pe el Blanco, stătea în picioare, la marginea unui pat, cu mitraliera în spate, și ceea ce făcea era să apese o pernă pe fața băiatului aceuia lungit pe pat

el Blanco plângea și apăsa perna, în tăcerea capelei se auzeau numai hohotele lui, băiatul nici măcar nu se mișca, nu făcea gălăgie, se ducea în tăcere, dar el Blanco hohotea, ca un copil, apoi luă perna și cu degetele îi închise ochii băiatului, și atunci mă privi, eu mă uitam la el și el se uita la mine, voiam să-i spun Ce faci acum?, dar nu-mi ieșea nimic, și în clipa aceea cineva intră și zise că era gata să sosească armata, că trebuia s-o ștergem, m-am simțit pierdut, nu voiam să mă găsească acolo, auzeam zgomotul făcut de cei care alergau pe culoare, atunci am scos perna de sub capul fratelui meu, cu blândețe, am rămas puțin să privesc ochii aceia speriați, i-am pus perna pe față și am început să apăs, aplecat deasupra fratelui meu, apăsam cu mâinile perna, și simțeam oasele chipului fratelui meu, acolo dedesubt, sub mâinile mele, nu i se poate cere nimănui să facă un astfel de lucru, nu-mi puteau cere mie, am încercat să rezist, dar la un moment dat am slăbit strânsoarea, am dat totul la o parte, fratele meu respira încă, dar era ceva care pornea să sape aerul în adâncul infernului, era un lucru teribil, ochii imobili și horcăitul acela, îl priveam și mi-am dat seama că strigam, auzeam vocea mea care striga, dar ca din depărtare, ca un plâns monoton și istovitor, nu mi-o puteam reține, se ducea astfel, strigam încă atunci când l-am simțit pe el Blanco, era lângă mine, nu spunea nimic dar îmi întindea un pistol, în vreme ce eu strigam, și toți fugeau, noi doi acolo înăuntru, el mi-a întins pistolul, eu l-am luat, am proptit țeava de fruntea fratelui meu, fără a înceta să strig, și am tras.

Uită-te la mine, Roca. Am zis să te uiți la mine. În tot războiul eu am tras de două ori, prima dată noaptea împotriva nimănui, a doua oară am tras de aproape, în fratele meu

Vreau să-ți spun ceva. Voi mai trage încă o dată, ultima dată.

Atunci Roca reîncepu să urle.

— EU NU AM AVUT DE-A FACE CU NIMIC.

— Tu nu ai avut de-a face cu nimic?

— NU AM AVUT NIMIC DE-A FACE CU SPITALUL.

— CE DRACU' ZICI?

— EU FĂCEAM CEEA CE-MI ORDONAU.

— TU...

— EU NU ERAM CÂND...

— CE MĂ-TA ZICI?

— ÎȚI JUR, EU...
— ĂLA ERA SPITALUL TĂU, NEMERNICULE.
— SPITALUL MEU?
— ACELA ERA SPITALUL TĂU, TU ERAI DOCTORUL CARE-I TRATA, TU I-AI UCIS, TU I-AI FĂCUT BUCĂȚELE, EI ȚI-I TRIMITEAU ȘI TU-I FĂCEAI BUCĂȚELE...
— EU NICIODATĂ NU AM...
— TACI DIN GURĂ!
— ȚI-O JUR, SALINAS...
— TACI DIN GURĂ!
— EU NU...
— TACI DIN GURĂ!

Salinas sprijini țeava pistolului de unul din genunchii lui Roca. Apoi trase. Genunchiul explodează ca un fruct putred. Roca se prăbuși pe spate, și se ghemui la pământ, urlând de durere. Salinas stătea deasupra, în picioare, îi pune țeava în spate și continua să strige.

— EU TE OMOR, AI PRICEPUT? ACUM TE OMOR, BASTARDULE, EU TE OMOR.

El Gurre făcu un pas înainte. Băiatul, din ușă, privea, în tăcere. Salinas țipa, avea haina de culoarea smântânii împrăscată de sânge, striga cu o stranie voce stridentă, părea că plânsese. Sau că n-ar mai fi în stare să respire. Urla că o să-l omoare. Apoi toți auziră un glas care încerca să spună ceva încet.

— Plecați.

Se întoarseră și văzură un copil, în picioare, de cealaltă parte a camerei. Avea o pușcă în mână și o ținea îndreptată spre ei. Spuse încă o dată, încet:

— Plecați.

Nina auzea vocea răgușită a tatălui ei care horcăia de durere, apoi auzi vocea fratelui său. Se gândi că după ce va fi ieșit de acolo va merge la fratele ei și-i va spune că avea o voce foarte plăcută, deoarece într-adevăr i se păru foarte frumoasă, așa de curată și infinit de copilăroasă, vocea pe care o auzise murmurând încet: — Plecați.

— DAR CINE MĂ-SA...

— E fiul, Salinas.

— CE MĂ-TA SPUI?

— E fiul lui Roca, zise el Gurre. Salinas începu să înjure, se puse pe urlat, că nu trebuia să mai fie careva, aici, NU TREBUIA SĂ FIE NIMENI AICI, CE-I CU POVESTEA ASTA, AȚI ZIS CĂ NU ESTE NIMENI, striga și nu știa încotro să îndrepte pistolul, se uita la el Gurre, apoi la băiat, apoi în sfârșit se uită la copilul cu pușcă și-i strigă că era un cretin, un tâmpit, și că nu va ieși viu de-acolo dacă nu pune jos imediat blestemata aia de pușcă.

Copilul rămase tăcut și nu coborî pușca.

Atunci Salinas se opri din urlat. Avea o voce calmă și sălbatică. Îi spuse copilului că știa acum ce soi de om era taică-său, acum știa că era un asasin, că ucisese zeci de persoane, și uneori le otrăvea încet, încet, cu medicamentele lui, dar pe alții îi omorâse despicându-le pieptul și lăsându-i acolo să moară. Îi spuse copilului că văzuse cu ochii lui băieți ieșiți din spitalul acela cu creierul ars, mergeau greu, nu vorbeau, și erau ca niște copii idioți. Îi spuse că tatălui său i se zicea Hiena și că prietenii lui erau cei care-i ziceau așa, Hiena, și-o făceau râzând. Roca horcăia la pământ. Începu să murmure încet Ajutor, ca de departe – ajutor, ajutor, ajutor –, o litanie. Simțea moartea apropiindu-se. Salinas nici măcar nu-l privea. Continua să i se adreseze copilului. Copilul sta și-l asculta, nemișcat. La sfârșit, Salinas îi spuse că lucrurile stau astfel, și că era târziu pentru a mai face ceva, chiar și să țină o pușcă în mână. Îl privi în ochi, cu o oboseală infinită, și-l întrebă dacă înțelesese cine era omul acela, dacă înțelesese într-adevăr. Cu o mână îl arăta pe Roca. Voia să știe dacă și copilul pricepuse cine era.

Copilul puse cap la cap tot ce știa, și ceea ce înțelesese din viață. Răspunse:

— E tatăl meu.

Apoi trase. Un singur foc. În gol. El Gurre replică din instinct. Rafala îl ridică pe copil de la pământ și-l

trânti de perete, într-un amestec de plumb, oase și sânge. Ca o pasăre lovită în zbor, se gândi Tito.

Salinas se aruncă la pământ. Ajunse întins pe o coastă lângă Roca. Pentru o clipă cei doi bărbați se priviră în ochi. Din gâttelejul lui Roca ieși un urlet întunecat, oribil. Salinas se trase înapoi, târându-se pe podea. Se răsuci pe spate, ca să se smulgă de sub ochii lui Roca. Începu să tremure tot. Era o mare tăcere în jur. Numai urletul acela oribil. Salinas se ridică în coate și privi spre fundul încăperii. Corpul copilului era rezemat de perete, sfârtecat de focurile de mitralieră, deschis de răni. Pușca îi zburase într-un colț. Salinas văzu capul întors al copilului și în gura deschisă văzu dinții mărunți, albi, regulați și albi. Atunci se lăsă să cadă înapoi, pe spate. Avea în ochi grinzile aliniate ale tavanului. Lemn închis. Vechi. Tremura tot. Nu reușea să-și stăpânească mâinile, picioarele, nimic.

Tito făcu doi pași spre el.

El Gurre îl opri cu un semn.

Roca urla cu un urlet murdar, un urlet de mort.

Salinas zise încet:

— Fă-l să înceteze.

O spuse încercând să-și oprească tremurul dinților care-i clănțăneau ca înnebuniți.

El Gurre îi căută privirea pentru a pricepe ce voia.

Ochii lui Salinas fixau tavanul. Grinzi aliniate de lemn închis. Vechi.

— Fă-l să înceteze, repetă.

El Gurre făcu un pas înainte. Roca urla, întins în sânge, cu gura oribil căscată.

El Gurre îi vârî în gură țeava mitralierei.

Roca urla mai departe, lipit de fierul cald al țevii.

El Gurre trase. O rafală scurtă. Seacă. Ultima din războiul său.

— Fă-l să înceteze, zise încă o dată Salinas

Nina simți o tăcere care te înspăimânta. Atunci își uni mâinile și le strecură între picioare. Se îndoi și mai mult apropiindu-și genunchii de cap. Se gândi că de-acum totul era terminat. Tatăl ei ar fi venit să o ia și s-ar fi dus la cină. Se gândea că despre povestea aceea n-ar mai fi vorbit niciodată, și că ar fi uitat-o repede: gândea așa pentru că era o fetiță, și încă nu putea pricepe.

— Fetița, spuse el Gurre.

Îl ținea pe Salinas de un braț ca să-l facă să stea în picioare. Îi zise încet:

— Fetița.

Salinas avea o privire goală, teribilă.

— Care fetiță?

— Fata lui Roca. Dacă era pe aici băiatul, e și ea.

Salinas bombăni ceva. Apoi cu o smucitură îl îndepărtă pe el Gurre

Se rezemă de masă ca să stea în picioare. Avea pantofii umezi de sângele lui Roca.

El Gurre-i făcu un semn lui Tito, apoi se-ndreptă spre bucătărie. Trecând prin dreptul copilului, se aplecă un moment și-i închise ochii. Nu ca un tată. Ca unul care, ieșind dintr-o încăpere, stinge lumina.

Tito se gândi la ochii tatălui său. Într-o zi îi bătuseră la poarta casei. Tito nu-i mai văzuse niciodată până atunci. Dar ei îi spuseră că aveau un mesaj pentru el. După care îi întinseseră un săculeț de stofa. El îl deschisese și înăuntru erau ochii tatălui său. Ai grijă de partea cui ești, băiete, îi spusese. Și se duseseră.

Tito văzu o perdea, de cealaltă parte a camerei. Deblocă siguranța pistolului și se apropie. Trase perdeaua. Intră în cămăruță. Era o mare dezordine. Scaune răsturnate, cufere, unelte de lucru și niște coșuri pline cu fructe pe jumătate stricate. Era un miros puternic de lucruri putrezite. Și de umezeală. Pe podea praful era ciudat: părea că și-ar fi târât cineva picioarele. Sau altceva.

Se auzea el Gurre care de cealaltă parte a casei lovea cu mitraliera în pereți, pentru a găsi intrări ascunse. Salinas trebuia să fie tot aici, rezemat de masă, tremurând. Tito mută un coș de fructe. Recunoscu pe podea desenul unui chepeng. Lovi cu putere cu cizma în pământ, pentru a auzi ce sunet scoate. Mută alte două coșuri. Era un mic chepeng, tăiat cu grijă. Tito își înalță privirea. De la o

ferestruică se vedea, afară, întunericul. Nici nu băgase de seamă că era deja noapte. Se gândi că era vremea să plece de-acolo. Apoi îngenunche și ridică chepengul pivniței. Era o fetiță acolo, înăuntru, ghemuită pe-o parte, cu mâinile ascunse între coapse, cu creștetul ușor îndoit înainte, spre genunchi. Avea ochii deschiși.

Tito ținti cu pistolul spre copilă.

— SALINAS, strigă.

Fetița-și întoarse capul și-l privi. Avea ochii negri, cu o tăietură ciudată. Îl privea fără nicio expresie. Avea buzele întredeschise și respira liniștită. Era o sălbăticiune în vizuina sa. Tito simți că-l cuprinde senzația încercată de mii de ori, când găsea acea poziție precisă, în căldura cearșafului sau sub soarele de după-amiază, copil. Genunchii îndoiți, mâinile între genunchi, picioarele suprapuse. Creștetul ușor aplecat în față pentru a închide cercul. Doamne, cât era de frumos, se gândi. Pielea fetei era albă, iar conturul buzelor ei perfect. Picioarele ieșeau dintr-o rochiță roșie, și păreau un desen. Era totul așa de ordonat. Era totul așa de împlinit.

Exact.

Fetița-și întoarse iar capul, în poziția dinainte. Îl aplecă puțin în față, ca să închidă cercul. Tito își dădu seama că nimeni nu-i răspunsese, de dincolo de perdea. Trebuia să fi trecut ceva timp, și totuși nimeni nu-i răspunsese. Se auzea cum el Gurre lovea cu mitraliera în pereții casei. Un zgomot surd, meticulos. Afară era întuneric. Coborî chepengul pivniței. Încet. Rămase puțin așa, îngenuncheat, să observe dacă prin crăpăturile podelei se vedea fetița. Ar fi vrut să reflecteze. Dar nu reușea. Câteodată suntem prea obosiți pentru a ne gândi. Se ridică. Puse iar la loc coșurile. Simțea inima bătându-i în tâmpole.

Ieșiră în noapte părănd beți. El Gurre-l conducea pe Salinas, împingându-l, în față. Tito mergea în urma lor. Undeva, vechiul Mercedes îi aștepta. Făcură câteva zeci de metri, fără să schimbe vreun cuvânt. Apoi Salinas îi spuse ceva lui el Gurre și el Gurre se-ntoarse spre fermă. Nu părea prea convins, dar se-ntoarse. Salinas se sprijini de Tito și-i spuse să meargă. Trecură pe lângă grămada de lemne și părăsiră drumul pentru a urma o cărare care te scotea în câmp. Era o liniște mare, în jur, și de aceea Tito nu reuși să pronunțe frazele pe care le avea în minte și pe care decisese să le spună. Era și o fetiță acolo, înăuntru. Era obosit, și era prea mare liniște. Salinas se opri. Tremura și făcea un efort enorm să meargă. Tito-i spuse încet ceva, apoi se-ntoarse și aruncă o privire înapoi, spre fermă. Îl văzu pe el Gurre alergând spre ei. Și văzu că în spatele lui ferma despica întunericul, aprinsă de un incendiu care o devora. Ieșeau flăcări de peste tot, iar un nor de fum negru urca lent în noapte. Tito se desprinsese de Salinas și rămase împietrit, să privească. El Gurre-i ajunsese și fără să se oprească zise Să mergem, băiete. Dar Tito nu se mișcă.

— Ce dracu' ai făcut? spuse.

El Gurre încerca să-l târască mai departe pe Salinas. Repetă că trebuie să plece. Atunci Tito-l prinse de gât și începu să-i urle în față CE DRACU' AI FĂCUT?

— Calmează-te, băiete, spuse el Gurre.

Dar Tito nu contenea, se puse pe urlat tot mai tare, CE DRACU' AI FĂCUT?, scuturându-l pe el Gurre ca pe o păpușă, CE DRACU' AI FĂCUT?, îl ridicase de la pământ și nu înceta să-l izbească în gol, CE DRACU' AI FĂCUT? până când Salinas începu să urle și el, TERMINĂ, BĂIETE, păreau trei nebuni abandonați pe o scenă părăsită, ACUM ÎNCETEAZĂ!

A unui teatru în ruină.

În cele din urmă îl târără mai departe pe Tito cu forța. Strălucirile incendiului iluminau noaptea. Străbătură un câmp și traversară până la șosea urmând cursul bătrânului râu. Când ajunseseră să zărească vechiul Mercedes, el Gurre puse o mână pe umărul lui Tito și-i spuse încet că s-a descurcat bine, dar acum totul se terminase. Iar el nu înceta să repete fraza aceea. Nu urla. O spunea încet, cu o voce de copil. Ce dracu' am făcut. Ce dracu' am făcut. Ce dracu' am făcut.

La țară, vechea fermă de la Mato Rujo zăcea oarbă, sculptată într-o flacără roșie contra întunericului nopții. Unica pată în profilul deșert al câmpiei.

Trei zile mai târziu, un bărbat ajunsese, călare, la ferma de la Mato Rujo. Era îmbrăcat în zdrențe și

murdar din cap până-n picioare. Calul era o bătrână mârtoagă, numai piele și os. Avea ceva la ochi, așa că muștele se învârtteau în jurul lichidului galben care-i picura din ei pe bot.

Bărbatul văzu zidurile fermei înnegrite și inutile în mijlocul unui enorm morman de jăratic stins. Păreau dinții supraviețuitori din gura unui moș. Incendiul cuprinsese și un bătrân stejar, care de ani umbrea casa. Ca o gheară neagră, duhnea a nenorocire.

Bărbatul rămase în șa. Făcu jumătate de ocol în jurul fermei, la pas. Se apropie de puț și fără să coboare de pe cal dezlegă și lăsă găleata să cadă. Auzi șfichiuirea tablei atingând apa. Își ridică privirea spre fermă. Văzu că, așezată pe pământ, sprijinită de ceea ce mai rămăsese din zid, se afla o fetiță. Îl fixa, cu doi ochi imobili care străluceau în mijlocul unei fețe pline de funingine. Avea o rochiță roșie. Avea zgârieturi peste tot. Sau răni.

Bărbatul trase găleata din puț.

Apa era negricioasă. Învârti puțin cu lingura de cositor, dar negreala nu dispărea. Luă din nou apă cu lingura, o duse la buze și bău o înghițitură bună. Privi din nou apa din găleată. Scuipe înăuntru. După care rezemă totul de marginea puțului și strânse pintenii în burta calului.

Ajunse aproape de fetiță. Ea își înălță capul pentru a-l privi. Nu părea să aibă ceva de spus. Bărbatul o studie pentru o clipă. Ochii, buzele, părul. Apoi îi întinse o mână. Ea se ridică, strânse mâna bărbatului și se săltă până se instală pe crupă, în spatele lui. Bătrâna mârtoagă se echilibra pe copite. Își trase botul în sus, de două ori. Bărbatul scoase un sunet ciudat din gură și calul se liniști.

În vreme ce se-ndepărtau de fermă, la pas, sub soarele sălbatic, fetița lăsă capul să-i cadă înainte și, cu fruntea rezemată de spinarea asudată a bărbatului, adormi.

DOI

La semafor se făcu verde și femeia traversă strada. Mergea privind în pământ, deoarece abia se oprise ploaia și în crăpăturile asfaltului rămăseseră bălți să amintească de ploaia neașteptată a începutului de primăvară. Mergea cu pas elegant, măsurat de fusta strâmtă a unui taior negru. Observa băltoacele și le evita.

Când ajunse pe trotuarul opus se opri. Trecea lumea, târziu după-amiază se aglomera de pași ce duceau spre casă, sau către libertate

Femeii îi plăcea să simtă orașul curgându-i în spate, așa că rămase câteva momente acolo, în mijlocul trotuarului, inexplicabil, ca o femeie care ar fi fost părăsită, brusc, de amantul ei. Incapabilă să mai judece.

Apoi se decise s-o ia la dreapta, și în direcția aceea intră în șirul, în promenada comună. Mergea, fără grabă, strecurându-se pe lângă vitrine, strângând un șal la piept. În ciuda vârstei, mergea, înaltă și sigură, înnobilând părul alb cu tinerețea ținutei. Alb, și-l purta strâns la ceafă, ținut de un pieptene întunecat, de fată.

Se opri dinaintea unui magazin de electrocasnice, și rămase puțin fixând peretele cu televizoare care reda multiplicarea inutilă a aceluiași comentator al telejurnalului. Dar cu nuanțe de culori diferite, care o făceau curioasă. Începu un reportaj filmat despre un oraș oarecare aflat în război și ea își reluă drumul. Traversă strada Medina, apoi piațeta Ajutorului Divin. Când ajunse în fața Pasajului Florenția se întoarse să privească perspectiva de lumini care se aliniau în adâncul palatului, până când se revărsau de cealaltă parte, în Bulevardul 24 iulie. Se opri. Își înălță privirea, căutând ceva pe fațada de fier unde se desena intrarea principală. Dar nu găsi nimic. Făcu vreo câțiva pași înăuntrul pasajului, apoi i se adresă unui bărbat. Se scuză, și-l întrebă cum se numea locul acela. Bărbatul îi spuse. Atunci ea-i mulțumi și-i ură o seară foarte frumoasă. Bărbatul surâse.

Pomi de-a lungul Pasajului Florenția și la un moment dat văzu un mic chioșc, la vreo douăzeci de metri de ea, ivindu-se din peretele din stânga, tulburând pentru o clipă profilul neted al pasajului. Era unul dintre chioșcurile unde se vând bilete la loterie. Ea își continuă încă puțin drumul, dar când ajunse la câțiva pași de chioșc se opri. Îl văzu pe bărbatul cu bilete că stătea jos și citea un ziar. Îl ținea rezemat de ceva, dinaintea sa, și-l citea. Chioșcul avea toți pereții de sticlă, în afara celui care se sprijinea de zid. Înăuntru se vedea bărbatul cu bilete și o mulțime de șiraguri colorate care atârnavă din tavan. Era o fereastră, în față, și acela era ghișeu prin care bărbatul cu biletele vorbea cu lumea.

Femeia își trase înapoi o șuviță de păr care-i căzuse peste ochi. Se răsuci și-o clipă rămase locului să observe o fetiță care ieșea dintr-un magazin, împingând un cărucior. Apoi reveni să privească chioșcul.

Bărbatul cu biletele citea.

Femeia se apropie și se înclină spre ghișeu.

— Bună seara, rosti.

Bărbatul își ridică ochii din ziar.

Era gata să spună ceva, dar când zări chipul femeii se opri, și nu continuă. Rămase așa, privind-o.

— Voiam să cumpăr un bilet. Bărbatul făcu da din cap. După care spuse totuși ceva fără nicio legătură.

— E mult de când așteptați?

— Nu, de ce?

Bărbatul scutură din cap, continuând să o fixeze.

— Nimic, scuzați-mă, spuse.

— Voiam un bilet, spuse ea. Atunci bărbatul se-ntoarse și-și lăsă mâna să rătăcească printre șiragurile de bilete care atârnavă în spatele lui.

Femeia-i indică unul, mai lung decât altele

— Acela de acolo... pot să-l iau din șiragul acela de-acolo?

— Ăsta?

— Da.

Bărbatul smulse biletul. Aruncă o privire spre număr și făcu un semn de aprobare cu capul. Îl depuse pe tejgheaua de lemn dintre el și femeie.

— E un număr bun.

— Dumneavoastră o spuneți? Bărbatul nu răspunse, deoarece observa chipul femeii, și-o făcea ca și cum ar fi căutat ceva.

— Ați spus că e un număr bun? Bărbatul își coborî privirea peste bilet:

— Da, are doi de 8, așezați în poziție simetrică și are sumele egale.

— Ce înseamnă asta?

— Dacă trageți o linie prin mijlocul numărului, suma cifrelor din dreapta este egală cu a celor din stânga. În general aduce noroc

— Și dumneavoastră cum de știți asta?

— E meseria mea.

Femeia surâse.

— Aveți dreptate.

Puse banii pe tejghea.

— Dumneavoastră nu sunteți orb, zise.

— Poftim?

— Dumneavoastră nu sunteți orb, nu-i așa?

Bărbatul începu să râdă.

— Nu, nu-s.

— E ciudat...

— De ce-ar trebui să fiu orb?

— Ei, cei care vând bilete de loterie sunt întotdeauna.

— Într-adevăr?

— Nu chiar întotdeauna, dar deseori... cred că oamenilor le place că sunt orbi.

— În ce sens?

— Nu știu, îmi închipui că are de-a face cu povestea că norocul e orb.

Femeia spuse asta și apoi începu să râdă. Avea un râs plăcut, fără nicio oboseală în el.

— De obicei sunt tare bătrâni, și se uită împrejur ca păsările tropicale din vitrina unei prăvălii de animale.

O spuse cu mare siguranță.

După care adăugă:

— Dumneavoastră sunteți altfel.

Bărbatul spuse că de fapt nu era orb. Deși bătrân era.

— Câți ani aveți?, întrebă femeia.

— Am șaptezeci și doi de ani, răspunse omul.

Apoi adăugă:

— Mie-mi convine munca asta, nu am probleme, e o muncă bună.

O spuse cu voce joasă. Liniștit.

Femeia surâse

— Desigur. Nu voiam să zic asta...

— Mie-mi place munca asta.

— Sunt sigură.

Luă biletul și-l strecură într-o poșetă neagră, elegantă... Apoi se-ntoarse o clipă înapoi ca și cum ar fi trebuit să verifice ceva, sau să vadă dacă era lume care aștepta în urma ei. La sfârșit, în loc să salute și să plece, spuse ceva.

— Mă întrebam dacă dumneavoastră ați avea chef să veniți să bem un pahar?

Bărbatul abia depusese banii în casă. Rămase cu mâna pe jumătate în aer.

— Eu?

— Da.

— Eu... nu pot.

Femeia îl privi.

— Trebuie să țin chioșcul deschis, nu pot să plec acum, nu am pe nimeni aici care... eu nu...

— Numai un pahar.

— Îmi pare rău... chiar nu pot. Femeia dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles. Dar apoi se aplecă puțin spre bărbat și-i spuse:

— Veniți cu mine.

Bărbatul zise iar:

— Vă rog.

Dar ea repetă:

— Veniți cu mine.

Era o treabă ciudată. Bărbatul împături ziarul și coborî de pe taburet. Își scoase ochelarii. Îi introduse într-un toc de postav gri. Apoi, cu mare grijă, se pregăti să închidă chioșcul. Își potrivea gesturile unul după altul, foarte lent, în tăcere, ca și cum ar fi fost o seară oarecare. Femeia-l aștepta în picioare, liniștită, ca și cum lucrurile acelea nu ar fi interesat-o. Din când în când, cineva trecea pe acolo și se-ntorcea să o privească. Deoarece părea singură, și era frumoasă. Deoarece nu era tânără, și părea singură. Bărbatul stinse lumina. Trase jos micul oblon și-l fixă la pământ cu un lacăt, îmbrăcase un pardesiu ușor, cu umerii puțin căzuți. Se apropie de femeie.

— Am terminat.

Femeia-i surâse.

— Dumneavoastră știți unde am putea merge?

— Pe aici. E o cafenea unde se poate sta în liniște.

Intrară în local, găsiră o măsuță, într-un colț, și se așezară unul în fața celuilalt. Comandară două pahare de vin. Femeia îl întrebă pe chelner dacă aveau țigări. Așa se puseră pe fumat. Apoi vorbiră despre lucruri oarecare, și despre cei care câștigau la loterie. Bărbatul spuse că de obicei nu reușeau să păstreze secretul, și lucrul hazos era că prima persoană căreia îi spuneau era întotdeauna un copil. Probabil exista o morală în toate acestea, dar el nu reușise niciodată să înțeleagă care. Femeia spuse ceva despre întâmplările care au o morală și cele care nu au. Înaintară ceva, tot vorbind așa. După care el spuse că știe cine era ea, și de ce venise acolo.

Femeia nu răspunse nimic. Stătea și aștepta.

Atunci bărbatul continuă.

— Cu mulți ani în urmă, dumneavoastră ați văzut trei bărbați ucigându-vă tatăl, cu sânge rece. Eu sunt unicul, dintre cei trei, încă viu.

Femeia îl privi, atentă. Dar nu pricepeai ce gândește

— Dumneavoastră ați venit până aici să mă căutați.

Vorbea liniștit. Nu era nervos, nimic.

— Acum m-ați găsit.

După care stătură ceva timp în tăcere, pentru că el nu mai avea nimic de spus, iar ea nu spunea nimic.

— Când eram mică numele meu era Nina. Dar totul se sfârși în ziua aceea. Nimeni nu m-a mai strigat cu numele acela.

— ...

— Îmi plăcea: Nina

— ...

— Acum am atâtea nume. E altceva.

— La început îmi aduc aminte un fel de orfelinat. Nimic altceva. După care sosi un bărbat care se numea Ricardo Uribe și mă luă cu el. Era farmacistul unui sătuc aflat la capătul lumii. Nu avea soție sau rude, pe nimeni. Le spuse tuturor că eram fiica lui. Ajunsese acolo de câteva luni. Lumea-l crezu. Ziua mă ținea în spatele farmaciei. În intervalul dintre un client și altul mă învăța. Nu știu de ce nu-i plăcea să mă plimb prin preajmă de una singură. Ceea ce-i de învățat poți să înveți de la mine, spunea. Eu aveam unsprezece ani. Seara se așeza pe divan și îmi cerea să mă întind lângă el. Îmi puneam capul pe pântecul lui și-l ascultam. Povestea ciudate istorii de război. Degetele lui îmi mângâiau părul, înainte și înapoi, lent. Îi simțeam sexul sub stofa pantalonilor. După aceea mă săruta pe frunte și mă lăsa să mă duc la culcare. Aveam o cameră numai pentru mine. Îl ajutam să țină curate farmacia și casa. Spălam lucrurile și-i găteam. Părea un om de treabă. Se temea tare, dar nu știu de ce.

...

Într-o seară se aplecă deasupra mea și mă sărută pe gură. Continuă să mă sărute, așa, și în același timp își strecura mâinile sub fustă și peste tot. Eu nu făceam nimic. Și apoi, brusc, se desprinsese de mine și începu să plângă și să-mi ceară iertare. Dintr-o dată părea terorizat. Eu nu pricepeam. Câteva zile mai târziu îmi spuse că mi-a găsit un logodnic. Un băiat din Rio Galvan, un sat vecin. Era zidar. M-aș fi căsătorit cu el cum împlineam vârsta. Am mers să-l văd, duminica următoare, în piață. Era un băiat frumos, înalt și slab, foarte slab. Se mișca încet, poate era bolnav, sau ceva de genul ăsta. Ne-am salutat, și eu m-am întors acasă.

...

E o poveste ca oricare alta. De ce vreți să o ascultați?

Bărbatul se gândi că ea vorbea într-un mod ciudat. Ca și cum ar fi fost un gest cu care nu era obișnuită. Sau ca și cum aceea n-ar fi fost limba sa. Își căuta cuvintele privind în gol.

— Câteva luni mai târziu, într-o seară de iarnă, Uribe ieși din casă să meargă la Riviera. Era un soi de tavernă unde se jucau jocuri de noroc. Uribe mergea în fiecare săptămână, mereu în aceeași zi, vineri. De data aceea jucă până târziu. Apoi se pomeni cu un careu de valeți în mână, în fața unei farfurii în care erau mai mulți bani decât vedea el într-un an. Toată treaba a fost între el și contele de Ibrrelavid. Ceilalți pusese ceva bani apoi se lăsaseră bătuti. Contele în schimb se încăpățânase. Continua să pluseze. Uribe era sigur pe cărțile sale și-l pândea. Ajunseseră în punctul acela unde jucătorii își pierd simțul realității. Și se-ntâmplă asta, contele puse în joc *fazenda* sa din Beisito. Atunci în cârciumă totul se opri. Dumneavoastră jucați jocuri de noroc?

— Nu, spuse bărbatul.

— Atunci nu cred că puteți înțelege.

— Încercați.

— Nu veți înțelege.

— Nu contează.

— Se opri totul. Și se făcu o liniște pe care n-o veți înțelege

Femeia-l lămuri că *fazenda* din Beisito era cea mai frumoasă din zonă. O alee de portocali urca până în vârful colinei și de-aici, din casă, se putea vedea Oceanul.

— Uribe spuse că nu are nimic de pus în joc care să valoreze cât Beisito. Și sprijini cărțile pe masă. Atunci contele-i spuse că poate să joace la fel farmacia, apoi se puse pe râs ca un nebun, și câțiva dintre cei care erau acolo, în jurul său, începură să râdă cu el. Uribe surâdea. Ținea încă o mână peste cărți. Ca pentru a le saluta. Contele redeveni serios, se aplecă înainte, peste masă, îl privi pe Uribe în ochi și-i spuse:

— Ai o fetiță frumoasă, totuși.

Uribe nu pricepu imediat. Simțea privirile tuturor asupra lui, și nu reușea să raționeze. Contele îi

simplifică situația

— Beisito contra fetei tale, Uribe. E o propunere cinstită.

Și puse pe masă cele cinci cărți ale sale acoperite, chiar sub nasul lui Uribe.

Uribe le fixă fără să le atingă.

Spuse ceva încet, dar niciodată nimeni nu a știut să-mi spună ce anume.

Apoi își împinse cărțile lui spre conte, făcându-le să alunece pe masă.

Contele mă luă la el în aceeași noapte. Făcu un lucru neprevăzut. Așteptă șase luni și, când eu am împlinit paisprezece ani, se căsători cu mine. I-am dăruit trei fii.

...

Sunt greu de înțeles, bărbații. Contele, înaintea acelei nopți, mă văzuse numai o singură dată. El stătea în cafenea și eu traversam piața. Îl întrebasese pe careva:

— Cine-i copila aceea? Și-i spusese ră.

Afară începuse iar să plouă, astfel cafeneaua se umpluse de lume din nou. Trebuia să vorbești tare pentru a te înțelege. Sau să stai mai aproape. Bărbatul îi spuse femeii că avea un mod ciudat de a povesti: părea că povestește viața alteia.

— Ce vrei să spui?

— Pare că nu-ți pasă de nimic.

Femeia zise că, dimpotrivă, îi pasă prea mult de toate. Spuse că poartă nostalgia fiecărui lucru care i se întâmplase. Dar o spuse cu o voce dură, fără melancolie. Atunci bărbatul stătu o clipă tăcut, privind lumea din jur.

Se gândea la Salinas. Îl găsiseră mort în patul lui, doi ani după povestea cu Roca, într-o dimineață. Ceva ia inimă, au spus. Apoi se află că medicul său l-a otrăvit, în flecare zi câte puțin, lent, lună de lună. O agonie lentă. Atroce. Cercetară cazul, dar nu ieși nimic la iveală. Medicul se numea Astarte. Făcuse ceva bani, în timpul războiului, cu un preparat care trata febrele și infecțiile. Îl inventase el, cu ajutorul unui farmacist. Produsul se numea Botran. Farmacistul se numea Ricardo Uribe. În timpul invenției lucra în capitală. Odată terminat războiul a avut ceva necazuri cu poliția. În primul rând, găsiră numele lui pe lista furnizorilor spitalului Hienei, apoi apărură cineva care zicea că îl văzuse lucrând acolo, înăuntru. Dar mulți au spus că era un om de treabă. El se prezentă la interogatorii, explică totul și când îl lăsară liber își luă lucrurile și plecă într-un orașel ascuns printre sate, în sudul țării. Cumpără o farmacie și își reluă meseria. Trăia de unul singur cu o fetiță pe care o chema Dulce. Spunea că mama-i murise cu câțiva ani mai înainte. Toți îl credeau.

Așa o ascundea pe Nina, fiica supraviețuitoare a lui Manuel Roca.

Bărbatul privea în jur fără să vadă nimic. Era adâncit în gândurile lui.

Cruzimea copiilor, se gândea.

Am dat peste cap tot pământul în așa hal, încât am deșteptat cruzimea copiilor.

Se-ntoarse ca să stea cu fața spre femeie. Ea îl privea. Auzi vocea ei care spunea:

— E adevărat că îl numeau Tito?

Omul făcu semn că da.

— L-ați cunoscut vreodată, înainte, pe tatăl meu?

— ...

— ...

— Știam cine era.

— E adevărat că ați tras dumneavoastră primul?

Omul scutură din cap.

— Ce contează...

— Dumneavoastră aveți douăzeci de ani. Erați cel mai tânăr. Vă aflați în război doar de un an. El Gurre vă trata ca pe un fiu.

Apoi femeia îl întrebă dacă-și amintea.

Bărbatul rămase s-o privească. Și numai în clipa aceea, în fine, revăzu cu adevărat, pe chipul ei, chipul acelei fete, întinsă acolo dedesubt, impecabilă și dreaptă, perfectă. Văzu ochii aceia în aceștia, și o forță extraordinară în calmul acestei frumuseți obosite. Fetița: se-ntorsese și-l privise. Fetița: acum era aici. Cum poate fi de vertiginos timpul. Unde sunt eu? se-ntrebă bărbatul

Aici sau atunci? Am fost vreodată într-o clipă care să nu fi fost cea de față?

Bărbatul spuse că își amintea. Că nu a făcut altceva, ani de zile, decât să-și amintească totul.

— Ani de zile m-am întrebat ce trebuia să fac. Dar, în cele din urmă, adevărul este că nu am reușit niciodată să spun nimănui. Nu am mai spus nimănui că dumneavoastră erați acolo dedesubt, în seara aceea. Puteți și să nu mă credeți, dar așa e. La început, evident, nu vorbeam pentru că îmi era frică. Dar apoi trecu timpul, și deveni un fapt divers. De război nu se mai ocupa nimeni, lumea avea chef să privească înainte, n-o interesa deloc ceea ce se întâmplase. Părea totul îngropat pentru vecie

Eu am început să mă gândesc că era mai bine să uit totul. Să las să treacă. La un moment dat însă ieși la iveală că fiica lui Roca era vie, undeva, că o ascundeau într-un sat din sudul țării. Nu știam ce să cred. Mi se părea incredibil că ieșise vie din iadul acela, dar cu copiii nu se știe niciodată. În fine, cineva o văzu, și jură că era chiar ea. Așa am priceput că nu m-aș fi eliberat niciodată de povestea aceea. Nici eu, nici ceilalți. Normal, am început să mă întreb ce anume a putut să vadă și să audă, în seara aceea, la fermă. Și dacă își amintea figura mea. Era și dificil să concepi ce se putea întâmpla în capul unui copil, în fața unui asemenea lucru. Cei mari au memorie, au simțul dreptății, deseori au gustul răzbunării. Dar o fetiță? Pentru o scurtă perioadă m-am convins că nu s-ar fi petrecut nimic. Dar apoi muri Salinas. În modul acela ciudat.

Femeia asculta, nemișcată.

El o întreabă dacă voia să continue.

— Continuați, spuse ea.

— Se află că era amestecat Uribe.

Femeia-l privi fără nicio expresie. Își ținea buzele întredeschise.

— Putea să fie o coincidență, dar sigur că era ciudat. Puțin câte puțin, toți se convinseseră că fetița aceea știa ceva. E greu de înțeles, acum, dar acelea erau vremuri ciudate. Țara mergea înainte, dincolo de război, cu o viteză incredibilă, uitând totul. Dar era o întreagă lume care nu ieșise niciodată din război, și care, în țara aceea fericită, nu reușea să se assembleze. Eu eram unul dintre aceia. Toți eram dintre aceia. Pentru noi nu se terminase încă nimic. Și copila aceea era un pericol. Vorbeam despre asta îndelung. Fapt este că moartea lui Salinas n-o putea digera nimeni. Așa că, în cele din urmă, se luă hotărârea ca într-un fel oarecare fetița aceea să fie eliminată. Știu că pare o nebunie, dar în realitate totul era foarte logic: teribil, și logic. Hotărâră s-o elimine și-l însărcinară pe contele de Torrelavid s-o facă.

Bărbatul se opri puțin. Își privea mâinile. Părea că stă să își reordoneze amintirile.

— El era unul care în tot timpul războiului făcuse un joc dublu. Lucra pentru ei, dar era unul de-ai noștri. Merse la Uribe și-l întreabă dacă preferă să-și petreacă viața la închisoare, pentru asasinarea lui Salinas, sau să dispară în neant și să le lase acolo fetița. Uribe era un laș. Trebuia numai să stea liniștit, și niciun tribunal nu ar fi reușit să-l prindă. Dar se temu și plecă. Îi lăsă copila contelui și plecă. Muri zece ani mai târziu, într-un sătuc pierdut dincolo de graniță. Lăsă în scris că el nu făcuse nimic și că Dumnezeu i-ar fi urmărit până în infern pe dușmanii lui.

Femeia se-ntoarse să se uite la o față care râdea tare, rezemată de teigheaua barului. Apoi își recuperă șalul care fusese atârnat pe spătarul scaunului și îl puse pe umeri.

— Continuați, spuse.

Bărbatul continuă.

— Toți se așteptau ca el, contele, să o facă să dispară. Dar el nu o făcu. O ținu cu el, în casă. Îl făcură să priceapă că trebuia s-o ucidă. Dar el nu făcu nimic și continuă s-o ascundă în casa lui. La sfârșit, zise: nu trebuie să vă îngrijorați de fetiță. Și o luă în căsătorie. Nu se vorbi despre altceva, luni de zile, prin părțile acelea. Apoi lumea încetă să se mai gândească la asta. Copila născu, și-i dăruî contelui trei fii.

Nimeni nu o mai văzu pe acolo. O numeau Donna Sol, deoarece era numele pe care i-l dăduse contele. Despre ea se spunea un lucru straniu. Că nu vorbea. Că nu vorbise niciodată. Din vremea lui Uribe, nimeni nu a auzit-o vreodată să spună vreun cuvânt. Poate era o boală. Poate era pur și simplu făcută așa. Fără a ști de ce, lumea se temea de ea.

Femeia surâse. Își dădu părul pe spate cu un gest de copilă.

Deoarece se făcuse târziu, veni chelnerul și îi întrebă dacă vor să mănânce acolo. Într-un colț al cafenelei sosiseră trei tipi care începuseră să cânte. Interpretau melodii de dans. Bărbatul spuse că nu-i este foame.

— Vă invit eu, zise femeia surâzând.

Bărbatului i se părea totul absurd. Dar femeia insistă. Spuse că puteau mânca o prăjitură.

— Vă convine o prăjitură?

Bărbatul făcu semn că da.

— Bine, atunci o prăjitură. Să luăm o prăjitură.

Chelnerul răspunse că era o idee bună. Apoi adăugă că puteau rămâne aici cât doreau. Nu trebuia să-și facă probleme. Era un băiat tânăr, vorbea cu un accent straniu. Îl văzură că se întoarce spre teighea, strigându-și comanda în gura mare către cineva nevăzut.

— Veniți des aici?, îl întrebă femeia.

— Nu

— E un loc frumos.

Bărbatul privi în jur. Zise că era.

— Toate istoriile acelea vi le-au povestit prietenii dumneavoastră?

— Da.

— Și dumneavoastră le credeți?

— Da.

Femeia spuse ceva cu voce coborâtă. Apoi îi ceru bărbatului să-i povestească restul.

— La ce bun?

— Faceți-o, vă rog.

— Nu e povestea mea, e a dumneavoastră. Dumneavoastră o cunoașteți mai bine decât mine.

— Nu s-ar prea zice.

Bărbatul scutură din cap.

Se-ntoarse la privitul mâinilor.

— Într-o zi eu am luat trenul și am venit la Beisito. Trecuseră atâția ani. Reușeam să dorm noaptea, și în jurul meu era lume care nu mă striga Tito. M-am gândit că reușisem, că războiul era într-adevăr terminat și că rămânea numai un singur lucru de făcut. Am luat trenul și am venit la Beisito, pentru a-i spune contelui povestea cu pivnița, și fetița, și totul. El știa cine sunt. A fost foarte amabil, m-a condus în bibliotecă, mi-a oferit de băut și m-a întrebat de ce am nevoie. Eu i-am spus:

— Vă amintiți de noaptea aceea, la ferma de la Mato Rojo?

Iar el a răspuns:

— Nu.

— Noaptea lui Manuel Roca...

— Nu știu despre ce vorbiți.

O spuse cu multă liniște, fără ezitare, cu blândețe. Era sigur pe el. Nu avea îndoieli.

Eu am înțeles. Am vorbit încă puțin despre muncă și chiar despre politică, apoi m-am ridicat și am plecat. A aranjat să fiu însoțit la gară de un băiețandru. Mi-l amintesc pentru că avea paisprezece ani, și totuși conducea mașina și-l lăsau s-o facă.

— Carlos, spuse femeia.

— Nu-mi amintesc cum se numea.

— E fiul meu cel mare. Carlos.

Bărbatul era gata să răspundă ceva, dar sosi băiatul cu prăjiturile. Adusese și o altă sticlă de vin. Spuse că, dacă voiau să-l guste, era un vin potrivit pentru dulciuri. Apoi spuse ceva vesel despre patroana lui. Femeia râse și o făcu printr-un gest al capului de care, cu câțiva ani înainte, i-ar fi fost imposibil să se apere. Dar bărbatul aproape că nu-l văzu, pentru că își urmărea firul propriilor amintiri. Când băiatul se-ndepărtă, reîncepu să povestească.

— Înainte de a ieși din Beisito, în ziua aceea, în timp ce treceam pe coridorul lung, cu toate ușile închise, mă gândeam că undeva, în casa aceea, era ea. Mi-ar fi plăcut s-o văd. Nu aș fi avut nimic să-i spun, dar ar fi fost plăcut să revăd chipul ei, după atâția ani, și pentru ultima dată. La asta mă gândeam în vreme ce treceam pe-acolo, prin coridor. Și se întâmplă un lucru curios. La un moment dat, una dintre uși se deschise. Pentru o clipă am avut absoluta certitudine că ea ar fi ieșit de-acolo, și ar fi trecut pe lângă mine, fără să spună un cuvânt.

Bărbatul scutură încet din cap.

— Totuși nu se întâmplă nimic, deoarece vieții-i lipsește mereu ceva pentru a fi perfectă.

Femeia, cu lingurița între degete, privea prăjitura, așezată pe farfurie, ca și cum ar fi vrut să afle cum se descurie.

Câteodată, cineva atinge masa în trecere, aruncând o privire spre cei doi. Erau o pereche ciudată. Nu aveau gesturile a doi oameni care se cunosc. Dar vorbeau ca doi apropiați. Ea părea că era îmbrăcată pentru a-i plăcea. Niciunul din cei doi nu avea inel pe deget. Ai fi putut zice amanți, dar poate cu mulți ani înainte. Sau frați, cine știe.

— Ce altceva știți despre mine?, îi ceru femeia.

Bărbatului îi veni în minte să-i pună aceeași întrebare. Dar începuse să povestească, și pricepu că-i place s-o facă, poate aștepta de ani momentul s-o facă, o dată pentru toate celelalte dăți, în penumbra unei cafenele, cu trei muzicanți, într-un colț, rupând trei din patru ritmuri de dans învățate pe de rost.

— Vreo zece ani după aceea, contele muri într-un accident de mașină. Ea rămase cu trei fii, Beisito și tot restul. Dar rudelor nu le plăcea treaba. Ziceau că e nebună și că nu o puteau lăsa singură cu cei trei băieți. Până la urmă ajunseră cu disputa la tribunal, iar judecătorul hotărî că ei avuseseră dreptate. Astfel o îndepărtară de Beisito, și-o încredințară medicilor, într-o casă de sănătate la Santander. Așa-i?

— Mergeți cu povestea mai departe.

— Se pare că propriii fii au depus mărturie împotriva ei.

Femeia se juca cu lingurița, clinchetind în marginea farfuriei. Bărbatul continuă.

— După vreo doi ani ea scăpă, și dispăru în neant. Cineva spuse că prieteni de-ai ei au ajutat-o să fugă, iar acum o ținneau ascunsă undeva. Dar cine o cunoscuse zicea că ea, pur și simplu, nu avea prieteni. O vreme o căutară. Apoi renunțară. Nu se mai vorbi despre asta. Mulți se convinseră că era moartă. Nebuni care dispar în neant sunt atâția.

Femeia își ridică privirea din farfurie.

— Dumneavoastră aveți copii?

— Nu.

— De ce?

Bărbatul răspunse că trebuie să ai încredere în lume pentru a face copii.

— Eu lucram încă în fabrică în anii aceia. Sus, în nord. Mi-au povestit istoria aceea, despre dumneavoastră, despre clinică și despre faptul că fugiserăți. În acea perioadă îmi spuseră că lucrul cel mai probabil era să vă aflați pe fundul unui fluviu sau jos, într-o râpă, într-un loc unde mai devreme sau mai târziu un vagabond oarecare v-ar fi găsit. Mi-au spus că totul se terminase. Nu m-am gândit la nimic. Mă impresiona treaba cum că dumneavoastră înnebuniserăți, și-mi amintesc că mă întrebam de ce fel de nebunie sufereți: vă învărteți urlând prin casă sau pur și simplu stăteți tăcută, într-un colț, numărând scândurile podelei, ținând strâns în mână o sfoară sau căpșorul unui măcăleandru. E caraghioasă ideea pe care ne-o facem despre nebuni, când nu-i cunoaștem.

Apoi lăsa o pauză lungă. La sfârșitul pauzei spuse: — După patru ani muri el Gurre.

Rămase din nou tăcut o vreme.

Părea că dintr-o dată îi era îngrozitor de greu să povestească.

— Îl găsiră cu un glonț în șira spinării, cu fața în jos, în bălegar, în fața grajdului său.

Își ridică privirea spre femeie.

În buzunar îi găsiră un bilet. Pe bilet era scris un nume de femeie. Al dumneavoastră.

Făcu un desen ușor în aer.

— Donna Sol.

Lăsa mâna să-i cadă pe masă.

— Era chiar scrisul lui. Scrisese el, numele acela. Donna Sol.

Cei trei muzicanți, acolo în spate, atacă un fel de vals, schimbând ritmul și cântând încet.

— Din ziua aceea eu am început s-o aștept.

Femeia-și ridicase capul și-l fixa

Am înțeles că nimic nu ar fi putut-o opri, și că într-o zi ar fi ajuns și la mine. Nu m-am mai gândit că mă putea ucide trăgând pe la spate, sau trimițând pe unul oarecine care nici nu mă cunoaște. Știam că ar fi venit ea, și că m-ar fi privit în față, și întâi mi-ar fi vorbit. Pentru că eu eram cel care deschisese chepengul, în seara aceea, și apoi îl închisese. Și ea nu ar fi uitat asta.

Bărbatul mai zăbovi o clipă, apoi spuse singurul lucru pe care mai voia să-l spună.

— Am dus cu mine acest secret toată viața ca pe o boală. Dar *meritam* să stau aici așezat, cu dumneavoastră.

Apoi bărbatul tăcu. Își simțea inima bătându-i sălbatic, până în vârful degetelor, și în tâmpile. Se gândi că stătea într-o cafenea, dinaintea unei bătrâne doamne nebune, care dintr-un moment în altul se putea ridica să-l ucidă. Știa că el nu ar fi făcut nimic ca s-o împiedice.

Războiul s-a terminat, reflectă.

Femeia se uita în jur și din când în când arunca o privire în farfuria goală. Nu vorbea și, de când bărbatul încetase să mai povestească, ea încetase să-l mai privească. Ai fi zis că era așezată la masă, de una singură, ca să aștepte pe cineva.

Bărbatul se lăsase pe spatele scaunului. Acum părea mai mic și mai obosit. Observa, ca de departe, cum ochii femeii rătăceau prin cafenea și pe masă: se așezau oriunde, dar nu asupra lui. Își dădu seama că are pardesiul încă pe el, și atunci își afundă mâinile în buzunare. Simți gulerul trăgându-i înapoi ceafa ca și cum ar fi strecurat în buzunar două pietre. Se gândi la lumea din jur, și găsi comic că nimeni, în acel moment, nu putea să realizeze ceea ce era gata să se întâmple. E greu să vezi doi bătrâni la o masă și să intuiești că în clipa aceea ar fi în stare de orice. Dar așa era. Deoarece ea era o fantasmă, iar el un bărbat a cărui viață se sfârșise cu mult timp înainte. Numai dacă ar fi știut, se gândi, lumea acum s-ar fi temut.

După care văzu că ochii femeii deveniseră strălucitori.

Cine știe unde se duce firul gândurilor ei, se întrebă.

Fața-i era imobilă, fără expresie. Numai ochii se aflau în acel punct.

Era plâns, acela?

Se gândi iar că nu i-ar fi plăcut să moară acolo înăuntru, cu toată lumea aceea privindu-l.

Apoi femeia începu să vorbească, și asta a fost ceea ce își spusese.

— Uribe ridică atunci cărțile contelui și le făcu să alunece încet printre degete, descoperindu-le una câte una. Nu cred să se fi gândit în clipa aceea la ce era gata să piardă. Desigur, se gândea la ce nu era pe punctul să câștige. Nu conta mult pentru el. Se ridică și salută asistența, bine crescut. Nimeni nu răsă, nimeni nu cuteză să spună nimic. Nu mai văzuseră vreodată, acolo înăuntru, o partidă de pocher ca aceea. Acum dumneavoastră să-mi spuneți: de ce istoria asta ar trebui să fie mai falsă decât cea pe care mi-ați relatat-o dumneavoastră?

— ...

— ...

— ...

— Tatăl meu era un tată nemaipomenit. Nu mă credeți? Și de ce? De ce istoria asta ar trebui să fie mai falsă decât a sa?

— ...

— Așa cum câte unul se străduiește să trăiască o singură viață, alții intră în altele mii, și aceasta-i rațiunea pentru care nu reușim să evităm comiterea răului.

— ...

— Știți că despre seara aceea eu știu totul și totuși nu-mi aduc aminte aproape nimic? Eram acolo dedesubt, nu vedeam, auzeam ceva, și ceea ce auzeam era așa de absurd, părea un vis. A dispărut tot în incendiul acela. Copiii au un talent special să uite. Dar apoi mi-au povestit, și de-atunci știu totul. M-au mințit? Nu știu. Nu am avut niciodată posibilitatea de a mă întreba. Ați intrat în casă, dumneavoastră ați tras în el, apoi a tras Salinas, iar ia sfârșit el Gurre i-a vârat țeava mitralierei în gură, și-a făcut să-i explodeze țeasta cu o rafală scurtă și seacă. De unde știu? Mi-a povestit el. Îi plăcea s-o povestească. Era un animal. Toți erați niște animale. Asta sunteți voi, bărbații, mereu în război, cum să vă ierte Dumnezeu?

— Încetați.

— La prima vedere, păreți un om normal, aveți pardesiul dumneavoastră uzat, și când vă luați ochelarii îi puneți ordonat în tocul lor gri. Vă ștergeți la gură înainte de a bea, vitrinele chioșcului dumneavoastră sunt strălucitoare, când traversați strada vă uitați bine în dreapta și în stânga, dumneavoastră sunteți un om normal. Și totuși l-ați văzut pe fratele meu murind fără motiv, doar un copil cu o pușcă în mână, o rafală și gata, și erați acolo, și nu ați făcut nimic, aveți douăzeci de ani, Sfinte Doamne, nu erați un bătrân ruinat, erați un băiat de douăzeci de ani, și totuși nu ați făcut nimic, vreți să-mi acordați o favoare?, explicați-mi cum e posibil totul?, știți să-mi explicați și mie cum așa ceva poate efectiv să se întâmple, nu e coșmarul unui bolnav, e un lucru care s-a petrecut, dar spuneți-mi cum de este posibil?

— Eram niște soldați.

— Ce vrea să spună asta?

— Luptam într-un război.

— Ce război? Era *terminat* războiul.

— Nu pentru noi.

— Nu pentru voi?

— Dumneavoastră nu știți nimic.

— Atunci spuneți-mi dumneavoastră ceea ce nu știu.

— Credeam într-o lume mai bună

— Ce vreți să spuneți?

— ...

— Ce vreți să spuneți?

— Nu se mai puteau întoarce lucrurile înapoi, când lumea începe să se omoare nu se mai întoarce înapoi. Noi nu voiam să ajungem la punctul acela, alții au pornit-o, după aceea nu s-a mai putut face nimic.

— Ce vreți să spuneți cu o lume mai bună?

— O lume dreaptă, unde cei slabi nu trebuie să sufere din pricina răutății celorlalți, unde fiecare poate avea dreptul la fericire.

— Și dumneavoastră credeți în ea?

— Desigur, credeam, noi toți credeam, se putea înfăptui iar noi știam cum.

— Voi știați?

— Vă pare atât de ciudat?

— Da

— Și totuși o știam. Și am luptat pentru aceasta, pentru a putea înfăptui ceea ce era drept.

— Trăgând în copii?

— Da, dacă era necesar.

— Dar ce spuneți?

— Dumneavoastră nu puteți pricepe.

— Eu pot pricepe, dumneavoastră spuneți-mi și eu voi pricepe.

— E ca pământul.

— ...

— ...

— ...

— Nu se poate semăna dacă nu ai arat mai înainte. Întâi trebuie sfărțecat pământul.

— ...

— Trebuie să treci prin suferințe, înțelegeți?

— Nu.

— Existau o mulțime de lucruri pe care trebuia să le distrugem pentru a putea să construim ceea ce voiam, nu exista altă cale, trebuia să fim în stare să suferim și să învățăm suferința, cine ar fi suportat mai multă suferință ar fi învins, nu se poate visa o lume mai bună și să-ți închipui că ți-o vor da pentru că tu le-o ceri, ei nu ar fi cedat niciodată, era nevoie să te lupți și o dată ce înțelegeai nu mai făceai diferența dacă erau bătrâni ori copii, prietenii sau dușmanii tăi, erai gata să răcolești pământul, nu era nimic de făcut, nu exista un mod de-a o face care să nu treacă prin rău. Și când totul părea prea groaznic, noi aveam visul nostru care ne apăra, știam că oricât de mare era prețul, uriașă ar fi fost și răsplata, deoarece nu ne luptam pentru un pumn de bani, sau pentru un câmp de cultivat, sau pentru un steag, noi o făceam pentru o lume mai bună, pricepeți ce vreau să spun?, ne pregăteam să le restituim milioanele de oameni o viață decentă, și posibilitatea de a fi fericiți, de a trăi și a muri cu demnitate, fără a fi striviți, sau desconsiderați, noi nu eram nimic, ei erau totul, milioane de oameni, eram aici pentru ei, ce vrei să fie un copil care moare lângă un zid, sau zece copii, sau o sută, trebuia răscolit pământul și noi am făcut-o, milioane de alți copii așteptau să o facem, și noi am făcut-o, poate dumneavoastră ar trebui...

— Credeți într-adevăr?

— Sigur că eu cred.

— După toți anii aceștia dumneavoastră credeți în continuare?

— De ce n-ar trebui?

— Războiul l-ați câștigat. Lumea asta vi se pare mai bună?

— Nu m-am întrebat niciodată

— Nu e adevărat. V-ați întrebat de mii de ori, dar vă este frică să răspundeți. Așa cum v-ați întrebat de mii de ori ce făceați în seara aceea la Mato Rujo, să luptați când războiul era deja sfârșit, să uciideți cu sânge rece pe un om pe care nici măcar nu-l mai văzuserăți înainte, fără a-i da dreptul la un tribunal, pur și simplu ucigându-l, pentru singura rațiune că de acum începuserăți să uciideți și nu mai erați în stare să vă opriți. Și în toți anii aceștia, dumneavoastră v-ați întrebat de mii de ori de ce ați intrat în războiul acela, și în tot acest timp vi s-a învățat în cap lumea dumneavoastră mai bună, pentru a nu vă gândi la ziua în care v-au adus ochii tatălui, și pentru a nu-i revedea pe toți ceilalți oameni uciși care, acum ca și atunci, vă umplu memoria cu o amintire intolerabilă, care-i unica, adevărata rațiune pentru care ați luptat, deoarece nu aveți altceva în minte decât acest lucru, să vă răzbunați, acum trebuie să fiți capabil să pronunțați acest cuvânt, răzbunare, dumneavoastră ucideați din răzbunare, toți uciideți din răzbunare, nu e cazul să vă rușinați, e singurul leac care există împotriva durerii, tot ce s-a găsit pentru a nu înnebuni, e drogul care ne redă capacitatea de a lupta, dar voi nu v-ați mai eliberat, v-a ars viața în întregime, v-a umplut-o cu fantome, pentru a supraviețui celor patru ani de război v-ați ars toată viața, acum nu știți nici măcar...

— Nu e adevărat.

— Nu vă mai aduceți aminte nici măcar *ce-i* viața.

— Ce vreți dumneavoastră să știți?

— Așa-i, ce pot să știu eu?, sunt doar o bătrână doamnă nebună, nu-i așa?, eu nu pot înțelege, eram o copilă, atunci, ce știu eu despre asta?, vă spun ce știu, eram întinsă într-o groapă, sub pământ, sosiră trei bărbați, îl prinseră pe tatăl meu, după...

— Încetați.

— Nu vă place istoria asta?

— Nu mă căiesc pentru nimic, trebuia să luptăm și am făcut-o, nu am stat acasă cu geamurile închise să vedem ce se întâmplă, noi am ieșit din găurile noastre de sub pământ și am făcut ceea ce era nevoie să facem, asta-i adevărul, tot restul îl puteți spune acum, puteți găsi toate motivele pe care le doriți, dar în prezent e altceva, trebuia să fiți acolo pentru a pricepe, dumneavoastră nu existați, erați o copilă, nu e vina dumneavoastră, dar nu puteți înțelege.

— Explicați-mi dumneavoastră, voi înțelege.

— Sunt obosit de-acum.

— Avem tot timpul pe care-l dorim, dumneavoastră îmi explicați, eu vă voi asculta.

— Vă rog, lăsați-mă în pace.

— De ce?

— Faceți ceea ce trebuie să faceți, dar lăsați-mă în pace.

— De ce ți-e frică?

— Nu mi-e frică.

— Atunci ce-i?

— Sunt obosit.

— De ce?

— ...

— ...

— Vă rog...

— ...

— ...

— ...

— Vă rog.

Atunci femeia își coborî privirea. Apoi se trase înapoi și se desprinse de masă, sprijinindu-și spina pe spătarul scaunului. Aruncă o privire în jur, ca și cum descoperise, în momentul acela, dintr-o dată, unde era. Bărbatul era așezat acolo: își canonea degetele strângându-și o mână cu alta, dar era unicul lucru care se mișca, în el.

În spatele cafenelei, cei trei cântau melodii din alte vremuri. Cineva dansa.

Un răstimp rămaseră așa, în tăcere.

Apoi femeia spuse ceva despre o sărbătoare, petrecută cu mulți ani înainte, unde se afla un cântăreț faimos, care o invitase să danseze. Cu voce joasă îi povesti că era bătrân, dar se mișca cu mare ușurință, și înainte de a se termina melodia îi explicase cum destinul unei femei este scris în modul cum dansează. Și-i mai spuse că ea dansa ca și cum dansând ar face un păcat.

Femeia râse și se întoarse pentru a se uita în jur.

După care relatează un alt lucru. Era despre seara aceea, la Mato Rujo. Spuse că în clipa când văzuse ridicându-se chepengul pivniței nu-i fusese teamă. Se răsucise să vadă fața acelui băiat, și totul îi păruse foarte firesc, chiar evident. Zicea că într-un fel îi plăcea ceea ce urma să se întâmple. Mai departe el a lăsat jos chepengul, și atunci da ei i-a fost frică, cea mai mare frică din viața ei. Întinericul care se lăsa iar, zgomotul coșurilor târate din nou pe deasupra capului său, pașii băiatului care se îndepărtau. Se simțise pierdută. Și teroarea aceea nu a mai părăsit-o. Rămase puțin în tăcere și după aceea adăugă că mintea copiilor este ciudată. Cred că în momentul acela, zise, eu doream un singur lucru: ca băiatul acela să mă ducă de acolo cu el.

Mai târziu continuă să vorbească despre altele, despre copii și despre teamă, dar bărbatul nu o auzi,

deoarece încerca să pună cap la cap cuvintele pentru a rosti ceva care să-i fi plăcut femeii să afle. Ar fi vrut să spună că în vreme ce o privea, în seara aceea, ghemuită acolo în gaură, așa de ordonată și de curată – *curată* –, el încercase un soi de pace pe care mai târziu nu s-a mai întâmplat s-o regăsească, sau de puține ori oricum, și asta în fața unui peisaj, sau ațintindu-și ochii asupra unui animal. I-ar fi plăcut să-i explice exact acea senzație, dar știa, cuvântul *pace* nu era suficient să descrie ceea ce i se întâmplase, iar pe de altă parte nu-i venea în minte altceva, decât poate ideea că fusese ca și cum s-ar fi găsit dinaintea a ceva ce era infinit de *împlinit*. Ca de atâtea ori în trecut, simți cât era de greu să dea un nume la tot ceea ce i se întâmplase în război, ca și cum ar fi fost o vrajă prin care cei care văzuseră nu puteau povesti, iar cine putea povesti nu avusese norocul de-a mai trăi. Se uită la femeie și o văzu vorbind, dar nu ajunse să o asculte deoarece gândurile îl purtară iar mai departe, și el era prea obosit pentru a le rezista. Așa că rămase acolo, rezemat de spătar, și nu făcu nimic până când începu să plângă, fără a se rușina, fără să-și ascundă măcar obrazul cu mâinile, nici măcar încercând să-și controleze fața care i se contorsiona într-o grimasă patetică, în timp ce lacrimile îi coborau până pe gulerul cămășii, alunecând pe gâtul alb și prost ras, așa cum îl au toți bătrânii de pe lume.

Femeia se opri. Nu-și dăduse seama imediat că el plângea, iar acum nu știa bine ce să facă. Se aplecă puțin peste masă și murmură ceva, cu voce joasă. După care, instinctiv se întoarse spre celelalte mese și astfel observă că doi băieți, așezați aproape de ei, îl priveau pe bărbat, iar unul din ei râdea. Atunci le strigă ceva, și când băiatul se răsuci spre ea, ea îl privi în ochi și i se adresă, tare:

— Cretinilor.

Apoi turnă vin în paharul bărbatului și se apropie de el. Nu mai zise nimic. Se rezemă din nou de spătar. Bărbatul continua să plângă. Ea din când în când arunca priviri rele în jur, ca femela unui animal hotărâtă dinaintea vizuinii puilor săi.

— Cine sunt ăia doi? Întrebă patroana care stătea în spatele barului.

Chelnerul pricepu că vorbea despre cei doi bătrâni, de-acolo, de la masă.

— Totul va fi în ordine, zise.

— Îi cunoști?

— Nu.

— Bătrânul plângea, adineauri.

— Știu.

— Nu-s beți...

— Nu, totul va fi în ordine...

— Dar spune și tu dacă trebuiau să vină aici să...

Chelnerului i se părea că nu e nimic rău să plângi într-o cafenea. Dar nu spuse nimic. Era băiatul cu accent ciudat. Puse pe tejghea trei pahare goale și se întoarse printre mese.

Patroana se întoarse spre cei doi bătrâni și rămase un timp să-i privească.

— Trebuie să fi fost o femeie frumoasă...

Pronunțase cu voce tare, chiar dacă nu era nimeni s-o asculte.

Când era tânără visase să devină actriță de cinema. Toți îi spuneau că era o fată dezghețată și ei îi plăcea să cânte și să danseze. Avea o voce plăcută, destul de obișnuită, dar plăcută. Mai târziu l-a întâlnit pe un reprezentant al produselor de înfrumusețare, care a adus-o în capitală, să facă fotografii pentru o cremă de noapte. I-a trimis fotografiile acasă, îndoite într-un plic, cu ceva bani. Câteva luni a încercat să cânte undeva, dar chestia nu i se potrivea. Mergea mai bine cu pozele. Lacuri, rujuri, și o dată un colir împotriva iritațiilor. La film renunțase. Se spunea că trebuie să te culci cu toți, și ea așa ceva nu voia să facă. Într-o zi află că se căutau crainice pentru televiziune. Se duse să dea proba. Deoarece era isteată și avea o plăcută voce comună, câștigă primele trei probe, iar în final se trezi a doua dintre respinse. Îi spuseră că putea aștepta, în caz că s-ar fi eliberat locul. Ea așteptă. După două luni ajunse să anunțe programele la radio, pe primul canal național.

Într-o zi se-ntoarse acasă.

Se căsătorise bine.

Acum avea o cafenea, în centru.

Femeia – acolo, la masă – se aplecă puțin înainte. Bărbatul mai contenise din plâns. Își scosese din buzunar o batistă mare și își ștergea lacrimile. Rostise:

— Scuzați-mă.

După aceea nu au mai vorbit.

Părea într-adevăr că nu mai aveau nimic de lămurit, împreună.

Și totuși la un moment dat femeia se aplecă puțin înspre bărbat și-i spuse:

— Trebuie să vă cer un lucru puțin cam prostesc.

Bărbatul își ridică privirea spre ea.

Femeia arăta foarte serioasă.

— Ați merge să faceți dragoste cu mine?

Bărbatul o privi mai departe, nemișcat și tăcut.

Așa, femeii i-a fost frică pentru o clipă că n-a zis nimic, și că doar s-a gândit să pronunțe fraza aceea, fără a fi reușit de fapt cu adevărat s-o facă. Așa că o repetă, încet.

— Ați merge să faceți dragoste cu mine?

Bărbatul surâse.

— Sunt bătrân, spuse.

— La fel și eu.

— ...

— ...

— Îmi pare rău, dar suntem bătrâni, mai zise bărbatul.

Femeia-și dădu seama că nu se gândise la asta, și că nu avea nimic de spus despre asta. Atunci îi veni în minte altceva și i se adresă:

— Nu sunt nebună.

— Nu contează dacă dumneavoastră sunteți nebună. Cu adevărat. Mie nu-mi pasă. Nu-i asta.

Femeia rămase puțin pe gânduri apoi îi răspunse:

— Nu trebuie să vă îngrijorați, putem merge la un hotel, puteți să-l alegeți dumneavoastră. Un hotel pe care nu-l știe nimeni

Atunci bărbatul păru că înțelege ceva.

— Dumneavoastră ați vrea să mergem la un hotel?, o întrebă.

— Da. Mi-ar plăcea. Duceți-mă la un hotel.

El rosti lent:

— O cameră de hotel.

O spusese ca și cum pronunțând numele îi devenise mai simplu să-și imagineze camera aceea, și s-o vadă, pentru a înțelege dacă i-ar fi plăcut să moară acolo.

Femeia îi spuse că nu trebuie să se teamă.

— Nu mi-e teamă, răspunse el.

Nu-mi va mai fi niciodată teamă, se gândi.

Femeia surâse pentru că el stătea cuminte și acest lucru i se părea un mod de-a spune da.

Căută ceva în poșetă, apoi scoase un portofel și-l împinse pe masă, spre bărbat

— Plătiți cu asta. Știți, nu-mi plac femeile care plătesc la cafenea, dar eu v-am invitat, și țin la asta.

Luați-l dumneavoastră. Mi-l restituiți după ce ieșim.

Bărbatul luă portofelul.

Se gândi la un bătrân care plătea dintr-o trusă de ras, neagră.

Traversară orașul cu un taxi ce arăta nou și avea încă celofanul pe banchete. Tot timpul femeia privi pe geam. Erau străzi pe care nu le mai văzuse niciodată.

Coborâră în fața unui hotel care se numea California. Firma urca verticală de-a lungul celor patru etaje

ale stabilimentului. Era cu mari litere roșii care se aprindeau una câte una. Când scrisul era complet lumina puțin, apoi se stingeau cu totul și reîncepea de la prima literă. C. Ca. Cal. Cali. Calif. Califo

Califor. Californi. California. California. California. California, Întuneric.

O vreme rămaseră acolo, unul lângă altul, să se uite de afară la hotel. Apoi femeia i se adresa. Să mergem și se îndreaptă spre ușa de la intrare. Bărbatul o urmă.

Tipul de la recepție le cercetă actele și-i întrebă dacă vor o cameră matrimonială. Dar fără nicio inflexiune în voce.

— Ce aveți, răspunse femeia.

Luară o cameră ce dădea spre stradă, la etajul al treilea. Tipul de la recepție se scuză că nu era ascensor, și se oferă să le conducă el sus valizele.

— Nicio valiză. Le-am pierdut, răspunse femeia.

Tipul surâse. Era un om de treabă. Îi văzu dispărând sus pe scări și nu gândi rău despre ei.

Intrară în cameră și niciunul din cei doi nu făcu gestul de-a aprinde lumina. Firma, de afară, revărsa lente lumini roșii peste pereți și peste lucruri. Femeia își puse poșeta pe un scaun și se apropie de fereastră. Îndepărtă perdelele transparente și câteva clipe se uită în jos, spre stradă. Treceau rar automobile, fără grabă. Pe peretele casei de alături geamurile luminate înregistrau serile domestice ale acelei lumi mărunte, vesele sau tragice – obișnuite. Ea se-ntoarse, își scoase șalul și-l atârna de o măsută. Bărbatul aștepta, în picioare, în mijlocul încăperii. Se întreba dacă trebuia să se așeze pe pat, sau măcar să spună ceva despre locul acela, de pildă că, în definitiv, nu era așa de rău. Femeia îl observă, acolo, cu pardesiul pe el și i se păru singur și grăbit, ca un erou de film. Se apropie de el, îi descheie pardesiul și desprinzându-i-l ușor îl lăsă să cadă. Erau atât de aproape. Se priviră în ochi, și era pentru a doua oară, în viața lor. Apoi el foarte lent se aplecă deasupra ei, pentru că se hotărâse să o sărute pe buze. Ea nu se mișcă iar cu voce joasă spuse: Nu fi ridicol. Bărbatul se blocă, și rămase astfel, ușor înclinat înainte, cu senzația precisă că totul era pe punctul să se încheie. Dar femeia-și înălță brațele încet, și făcând un pas înainte îl îmbrățișă, întâi cu blândețe, după aceea strângându-se la pieptul lui cu o forță disperată, cu capul rezemat de umărul lui, și tot corpul încordat să-l caute pe al lui. Bărbatul avea ochii deschiși. Vedea în fața lui fereastra clipind. Simțea trupul femeii strângându-l, și mâinile ei, ușoare, în păr. Închise ochii. O luă în brațe. Și cu toată puterea lui de bătrân o strânse la piept.

Când ea începu să se dezbrace, spuse surâzând:

— Să nu vă așteptați la cine știți ce.

Când el se întinse deasupra ei, rosti surâzând:

— Sunteți foarte frumoasă.

Dintr-o cameră alăturată venea un sunet de radio, abia perceptibil. Lungit pe spate, în patul larg, complet gol, bărbatul fixa tavanul întrebându-se dacă oboseala făcea să i se învârtă capul, ori vinul băut. Alături, femeia stătea nemișcată, cu ochii închiși, întoarsă spre el, cu capul pe pernă. Se țineau de mână.

Bărbatul ar fi vrut să o mai audă vorbind, dar pricepea că nu mai era nimic de spus, și că orice cuvânt ar fi fost ridicol, în momentul acela. Așa că tăcea, lăsând ca somnul să-i amestece ideile, și să-i aducă amintirea estompată a ceea ce se întâmplase în seara aceea. Noaptea, afară, era de nedescifrat, și timpul în care era gata să se piardă era fără măsură. Se gândi că trebuia să-i fie recunoscător femeii, pentru că îl condusese până aici de mână, pas cu pas, ca o mamă un copil. O făcuse cu înțelepciune, fără grabă. Acum, ce rămânea de făcut nu părea că ar fi fost greu.

Strânse mâna femeii într-una și ea îi întoarse strângerea. Ar fi vrut să se întoarcă s-o privească, dar apoi ceea ce făcu a fost să-i lase mâna și să se răsucescă pe o parte, cu spatele la ea. I se păru că asta aștepta ea de la dânsul. Ceva asemenea unui gest care să o fi lăsat liberă să se gândească, și într-un anumit fel să-i fi dăruit o oarecare singurătate în care să decidă ultima mișcare. Simți că somnul era gata să-l ia cu el. Îi mai veni în minte că-i displace să fie gol, pentru că l-ar fi găsit așa, și toți s-ar fi uitat la el. Dar nu îndrăzni să-i spună femeii. Astfel că abia întoarse capul spre ea, nu destul să o poată zări, și-i spuse:

— Aș vrea să știți că mă numesc Pedro Cantos.

Femeia repetă încet.

— Pedro Cantos.

Bărbatul răspunde:

— Da.

Apoi își lasă capul pe pernă și închise ochii.

Nina continuă încă puțin să repete în minte numele acela. Aluneca mai departe fără piedici, ca o bilă de sticlă. Pe o tavă înclinată.

Se întoarce să se uite la poșeta ei, așezată pe un scaun, lângă ușă. Se gândi să meargă să și-o ia, dar nu o făcu și rămase întinsă în pat. Îi veni în minte chioșcul de bilete, chelnerul cafenelei, taxiul cu banchetele acoperite cu celofan. Îl revăzu pe Pedro Cantos care plângea, cu mâinile adâncite în buzunarele pardesiului. Îl revăzu în vreme ce o mângâia fără a avea curajul să respire. Nu voi uita ziua asta, își spuse.

Apoi se răsuci, se apropie de Pedro Cantos, și făcu lucrul pentru care trăise. Se ghemui la spatele lui: își trase genunchii în sus spre piept: își alinie picioarele până-și simți gambele perfect împerecheate, cele două coapse ușor unite, genunchii ca două cești în suspensie una peste alta, gleznelor separate de un gol: își strânse puțin umerii, și făcu să-i alunece mâinile, unite, între genunchi. Se privi. Văzu o bătrână copilă. Surâse. Cochilie și animal.

Atunci se gândi cât este de neînțeles viața, probabil noi o străbatem cu unica dorință de-a ne întoarce în infernul care ne-a născut, și de-a locui alături de cineva care, o dată, ne-a salvat din acel infern. Încercă să se întrebe de unde vine acea absurdă fidelitate față de oroare, dar descoperi că nu avea răspunsuri. Înțelegea doar că nimic nu e mai puternic decât instinctul de a ne întoarce acolo unde ne-au distrus, și să răspundem acelei clipe ani de zile. Numai gândindu-ne că acela care ne-a salvat o dată o poate face mereu. Într-un lung infern identic celui de unde venim. Dar dintr-o dată blând. Și fără sânge.

Firma își înșira de afară rozariul său de lumini roșii. Păreau strălucirile unei case în flăcări.

Nina-și sprijini fruntea de spatele lui Pedro Cantos. Închise ochii și adormi.

Mulțumiri

Am început să scriu această carte în timp ce eram oaspete la Isabel Stewart Gardner Museum din Boston. E un loc ciudat. Un fel de casă patriciană venețiană. Totuși nu e Veneția. Era totul în fantezia fondatoarei, o colecționară americană care a conservat între acei pereți un colosal patrimoniu de opere de artă, lăsându-l urmașilor cu o singură condiție: să nu schimbe nimic. Totul e așa cum voise ea. E ca și cum ai merge în vizită la o mătușă din America miliardară. Merită excursia, cum se zice de obicei.

Îmi place să-mi amintesc aici de Pieranna Cavalchini și împreună cu ea de toată lumea muzeului care, în acele zile, mi-a fost aproape, cu bostoniană discreție. Le datorez lor liniștea fără de care nicio poveste nu poate să înceapă.

AB

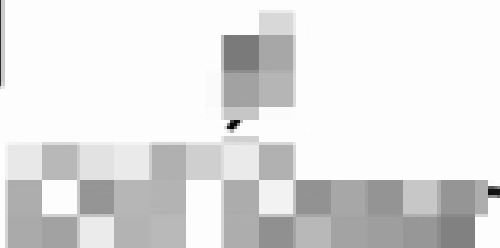
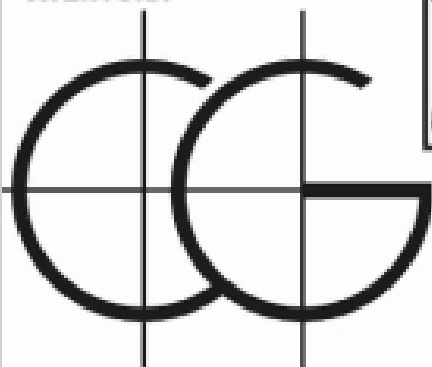
Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

2025

fondată în 1895
bpt
serie nouă

